

KAKAÓ..1.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2018

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 20 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Buday Anikó: 168 éves történet

II. helyezett lett:

Pelesz Alexandra: Egy bögre szerelem

III. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin: Kakaóország

című írása.

Gratulálunk!

Buday Anikó: 168 éves történet

Anno: 1850

Nagymamám mesélte, hogy az ő nagymamája, Tercsi mama, az én ük-nagyanyám, mikor elérte a 9 éves kort, elszegődötték konyhalánynak a grófi kastélyba.

Pirkadat előtt kelt, szenet hordott a pincéből, fát, rőzsét az istálló mellől a konyhai sparheltbe. Bizony ezek a sparheltek nem olyanok voltak, mint az otthoni rakott és tapasztott tűzhely, hanem vasból és szép fényesre csiszolt fémkeretből állt. A tetejét minden nap, mikor vége volt a főzésnek, kályhaporral kellett beszórnia, és vizes kefével szép feketére kennie. A tűztere is sokkal nagyobb volt, hordhatta bele a szenet és a fát napestig, bár ebben segített neki Berci, az istállószolga, aki alig volt idősebb, mint Tercsike. Ezt azonban csak akkor tehette, ha senki nem látta. Szorgalmas munkával teltek a napjai, reggel ő volt az első, aki felkelt, begyújtott a két hatalmas sparheltbe, vizet hordott a konyhai kádakba, s mikor a szakácsné megérkezett, a keze alá kellett dolgoznia. Krumplit, hagymát, zöldséget pucolt, babot válogatott, mikor mit bízta rá. A nap végén a konyha takarítása is az ő feladata volt. Mire végzett, igen későre járt, az egyik falárába szalmát rakott, ráterítette a nagykendőjét, a kályha elé húzta, és az esti imádság után álomra hajtotta fejét. Boldog volt, mert ő mindig jó melegben aludt, míg a többi cseléd a cselédszálláson bizony hideg kamrában kellett, hogy aludjon.

Reggel fázósan bújtak be a konyhaajtón, és körbeállták a jó meleg sparheltet, míg Tercsike, a kis konyhalány előkészítette az asztalt a reggelizéshez. Egy szelet kenyér, egy bögre tea, és mindenki indult a dolgára.

A grófék reggelije azonban sok finomságból állt. Meleg foszlós kalács, vaj, tej, méz, lekvár, hideg sült került az asztalukra, és még valami bar-na ital, amibe a szakácsnő cukrot is tett, az illata fenséges volt. Tercsike a közelébe sem mehetett, csak a finom illatok gyűrűztek pisze orra alá. Mikor a tálcák visszakerültek a konyhára, a szakácsnő, az inas és a grófnő szobalánya mind fölfalták a maradékot. Tercsikét észre sem vették, tán még a nevét sem tudták. Bercivel beszélte meg a dol-

got, jó barátok lettek. Néha elcsent egy-két főtt krumplit, amivel rohant Bercihez, hogy nekiadja a sok segítségért. Bercinek mesélte el, van egy finom illatú barna színű ital, amit tejből, cukorból és sötétbarna porból kever ki a szakácsné, de nem meri megkérdezni, hogy mi az, mert a szakácsné igen irigy és goromba. Minden maradékot a spájzban, faládában gyűjt össze, este pedig, mikor senki nem látja, batyuba köti, a vastag kendőjét a batyura, és magára terítve viszi ki a birtokról.

Egyik délelőtt a grófék unokája, Paula kisasszony - micsoda név, nevettek ezen sokat a Bercivel - lejött a konyhába, s a szakácsnétól valami kakaót kért a cicájának, „Poldikának”.

- Na - nézett nagyot Tercsike -, vajon mi lehet az a „kakaó”? Biztos valami cicaeledel, hisz ezek a gazdagok még a cicájukat is előkelő étellel etetik! - morfondírozott magában. Hát látja ám, a szakácsné nagy dérel-dúrral jön elő a kamrából, kezében egy üveg, benne a csodálatos barna folyadék, és önt belőle egy tálkába Poldikának. Összefutott a nyál Tercsike szájában, az irigység is elkapta egy pillanatra, hisz ő már régen álmodozik arról, hogy egyszer ő is ihat ebből a csodálatos finom illatú folyadékból. Poldika egy perc alatt kiitta a tálka tartalmát, majd jóízűen nyalogatta a szája szélét. Paula még odaszólt a szakácsnénak, nagymamának ne szóljon erről, mert nagymama szerint a cicák nem ihatnak kakaót, csak tejet, mert a kakaó árt az egészségüknek.

- No, a fene egye meg - gondolta magában Tercsike -, akkor minek itatod mégis vele?

Mintha Paula kisasszony meghallotta volna Tercsike gondolatát, hozzátette: - Ennek ellenére én szívesen adok neki egy pár kortyot, hisz anyyira szereti, nem tudom megtagadni tőle.

Az esetet persze megint Bercivel tárgyalták meg, fahordás közben.

A történet aztán cifra fordulatot vett. Egyik este a szakácsné nagyon kapkodott, valamiért nagyon iparkodott haza. A kakaósüveg a spájzban maradt a láda tetején, és a spájzajtót is nyitva felejtette. Tercsike takarítás közben vette észre, hogy az ajtó nyitva van. Félve bekukucskált, és meglátta az üveget a láda tetején. Szegény kislány nagyokat nyelve nézte az üveget, majd a kíváncsisága, mely olyan régóta kísérte, felülkerekedett az óvatossága felett, remegő kézzel kihúzta a dugót az

üvegből, és nagy áhítattal, becsukott szemmel belekóstolt az üvegben lévő folyadékba. Lassan nyelte le a semmihez sem hasonlítható illatos, édes, lágy, selymes csodát, ami pont olyan fenséges volt, ahogy azt mindig is képzelte. Mikor kijózanodott a bódulatból, mit ez a finom ital okozott, eszébe jutott Berci barátja. Kiosont az istállóba, megkereste Berci vackát, felrázta, ráncigálta, hogy menjen vele, mutat valami csodát. Beszaladtak a konyhába, be a spájzba, gyertyát nem mertek gyújtani, tapogatózva keresték az üveget, míg rá nem találtak. „Kakaó” - suttozta Tercsike átszellemülten. - Igyál, kóstold meg, Berci, ilyet még nem ittál, ha iszod, olyan, mintha, a mennyországban lennél!

Berci ivott az üvegből, s ő is valami mennyei csodát érzett a szájában, mely melegséggel, boldogsággal árasztotta el kicsi, vékony testét. „Ez nagyon jó” - suttozta, aztán felváltva, boldog kuncogással kortyolták az italt. Mikor már a jó harmadát kiitták, jutott eszébe Tercsikének, a szakácsné biztos keresni fogja az italt, de akkor neki vége. Rájön, csak ő lehetett, aki megitta. Ha ez kiderül, bizony öt elbocsátják, hazavarják, szégyenszemre a szülei elé kell állnia, be kell vallania, megitta a számára tiltott italt. Nem lesz munkája, pedig az otthoniaknak nagy segítség a kevéske pénz, amit negyedévenként hazavisz, és egy százjával kevesebb van otthon. Ijedten kapaszkodott Bercibe:

- Most mit tegyünk? - kérdezte.

- Majd kitalálok valamit - mondta felnőttesen le-föl járva a konyhában, pedig neki is összeszorult a gyomra a félelemtől. Félt, hogy a kis barát-nőjét lopással fogják vádolni, akkor pedig sehol nem kap majd munkát.

A szükség sokszor jó ötlettel áldja meg az embert, ez esetben a két ijedt gyermeket, mert Berciben kezdett érlelődni egy gondolat. Lassan kiötlötte a megoldást.

- Várj itt, ne mozdulj, mindjárt jövök! - ezzel elszaladt a cselédfeljáró felé, ami a grófék hátsó folyosójára vezetett.

Lassan araszolva, remegő lábakkal megkereste Paula kisasszony szobáját, halkan megnyitotta az ajtót és suttozva hívogatni kezdte Poldikát. „Cííí cíííííí, cííí, cíííí...” - addig cicegett, míg meg nem hallotta Poldika selymes, puha járását. Óvatosan felemelte a cicát, és baj nélkül visszajutott a konyhába Poldikával a kezében.

KAKAÓ... 1.

- Mit akarsz a cicával, hogy kerül ide, ha rájönnek mit tettél, téged is elbocsájtanak! - jajgatott Tercsike.

- Ne félj semmit, csak tedd, amit mondok. Kend be jó alaposan Poldika szórét kakaóval, a maradékot öntsd ki a spájz padlójára, az üveget meg leejtjük, mintha a cica lökte volna le. Így azt fogják hinni, hogy ő itta meg a kakaót.

A gondolatot tett követte, a két gyermek lázas munkához látott, úgy tettek, ahogy Berci kigondolta. Miután végeztek, szegény Poldika tiszta ragacs lett a rákent kakaótól, de nem nagyon bánta, boldogan nyalogatta magát, ahol érte. Berci visszavitte a cselédlépcsőig, onnan már egyedül szaladt vissza Paula kisasszony szobájába.

- Igen ám, de most hogyan tovább? - gondolkodtak, hisz Tercsike a konyhában alszik, mit szólnak, hogy nem hallott semmit. Megint Bercinek jött az ötlet, hordjanak be egy rakás tűzifát és szenet, s reggel, ha a szakácsné megkérdezi, mi történt, nyugodtan mondhatja, nem hallott semmit, bizonyára éppen fáért volt kint, mikor a baleset történt.

Valóban, reggel a szakácsné azonnal észrevette a romokat, hívta Tercsikét, hogy számonkérje tőle, mi történt a spájzban. Ő remegő térdekkkel mondta, semmiről nem tud, nem hallott semmit, a spájzba meg úgyszincs engedélye bemenni.

- De, ezt hallani kellett volna! - erősködött a szakácsné.

- Biztos akkor történhetett, mikor fáért voltam - mutatott az odakészített farakásra Tercsike. A szakácsnét nem győzte meg igazán, egész reggel ezen morfondírozott, és utasította a gyermeket, hogy takarítson össze a kamrában.

Kora délelőtt Paula kisasszony jelent meg a konyhában, kérdőre vonta a szakácsnét, mikor adott Poldikának kakaót, tiszta kakaó volt reggel a gyönyörű bundája. Meg kellett fürdetni, hogy a sok ragacs lejjön róla. A szakácsnő döbbenet hallgatott, nem merte elmondani, hogy a hazakészített kakaós üveget itt felejtette, és azt sem merte bevallani, hogy a spájzajtót sem zárta be. „Poldika biztos bejutott, leverte az üveget, és felitta az össze kakaót, ami az üvegben volt. Ez a lány mégiscsak igazat mondott” - gondolta. Így csak a vállát vonogatta:

- Talán valamelyik bögrében maradt egy kis kakaó, azt ihatta meg, más-képp nem lehetett, mert én nem adtam neki, az biztos!

Nem volt mit tenni, Paula kisasszony és a szakácsné is belenyugodott a történetekbe, Poldika szép tiszta lett, a spájz feltakarítva, és a két kicsi cselédgyerek boldogan dugta össze a fejét, miközben Tercsike hálásan köszönetet mondott barátjának. Így esett, hogy az 1890-es évek elején egy nehéz sorsú konyhai cseléd kislány megkóstolta a számára furcsa nevű, de mennyei ízű kakaót. Soha többé nem felejtette el az ízét. Már öreg mamóka volt, még mindig kakaót ivott reggelire Berci papóval, hisz felnőttkorában már megtehetette, és olykor-olykor huncut mosollyal mesélték az unokáknak a kakaó történetét.

Érdekes módon a család minden tagja imádja a kakaót. Hogy miért? Nem is értem!!

Kutasi Horváth Katalin: Mea pulpa

Sziasztok, skacok! Micsoda fergeteges élmény! Mit szóltok ehhez a frankó kis fürdőhöz? Klassz ez a pulpa, mi? Nem pumpa, hanem pulpa! Hát ti még ezt sem tudjátok?! Mégis honnan szalajtottak benneteket? Na jó, most el ne kezdjétek nekem a rovarokról meg a virágokról mesélni! A lényeg, hogy öntudatra ébredtünk, s most itt vagyunk, s élvezhetjük ezt a remek kis kényeztetést! Nyálkás? De finnyás vagy, komám! Hidd el, ha Kleopátra választhatott volna a kecsketej és a pulpa között... Naná, eltaláltad!

Hogy mit vagyok oda ezzel a fehér péppel? Hát te is kezded? Most tényleg magyarázzam el, mit kéne éreznetek? Körbevesz, kényeztet minket... Istenem, de kesernyések vagytok! Csupa kakaófafófa! Igazán élvezhetnétek ezt az édeskés masszát! Ki tudja, meddig... Azt hiszitek, örökké tart aranyéletünk? Ha már ilyen szép számmal jelen vagyunk... Micsoda szaporulat! Akár játszhatnánk is valamit! Hogy nem ismertek egyetlen játékot se? Micsoda fura kompánia! Vagyunk vagy ötvenen, aztán sehol semmi játékkedv! Mit? Hát például kitalálósdit! Képzeljük el, milyen lehet odakint! Hogy hol? Hát o-da-kint! Nem érzitek, hogy valahol belül vagyunk? Igen, a pulpában, de az is valami kemény burokban van...

Ó, nyavalyások! Melyiktek nem fér a bőrébe? Ki ficáncolódik ennyire hevesen? Hogy kívülről jön a hang? Na, újabb bizonyíték! De mégis kit és mi lelt? Mi ez?

*

Milyen szép narancssárga termések! Némelyik egész piros már! Nézd csak ott, azt! Szinte bíbor! Na nézzük csak! Rajta! Essünk neki! Nyissz... Üsd, vágd, nem apád! Micsoda szépséges kakaóbabok! Ne kíméld, pajtás, a macsétét!

*

Hoppá! Milyen jó erős, eres banánlevelek! Kutya legyen, ha értem, hogy szaporodtunk meg ennyire! Kérem, finomabban! Micsoda szép, formás gyümölcsök! Lehet, hogy ilyen baseball-labdákban cseperedtünk mindannyian? Rengeteg van belőlünk egy kupacban! Segítség! Teljesen kiszáradunk! Milyen jó is volt az a pulpafürdő! Igen, lehet, hogy mániákus vagyok, de az se igaz, hogy nektek nem hiányzik! Most nektek így tényleg jobb? Hát, talán, ha jobban meggondolom, nem is olyan rossz ez a kis napsütés... Van itt valami édes, meg valami bódító is.

*

Na jó! Csak erjedjetek, galambocskáim, akarom mondani kávébabjaim! Majd vissza-visszajövök, aztán megkevergetlek benneteket! Jó nyaralást, jó sütkérezést!

*

Jé, figyelitek?! De megváltoztunk! Micsoda vörösesbarna árnyalat! De jaj! Most már aztán tényleg totál kiszáradok! Hol van már az a rengeteg nedvesség körülöttem? Hé, hé! Most meg mi történik? Követelem, hogy mondják el! Mit akarnak ezekkel a jutazsákokkal?

*

Na, mehetek a kereskedőkhöz, kincseim! Jó utat! Szerencse fell! Messzebbre utaztok, mint én valaha is!

*

Mi ez a ringatózás? Nem morgok, egyelőre nagyon is tetszik! Egész kellemes, igazán jó móka! Csak nem ezt hívják hajókázásnak? Halljátok, barátocskáim, utazunk! U-ta-zunk!

Na ne! Máris véget ér a nagy kaland? Mi ez? Pont úgy néz ki, mint egy hatalmas raktár! Mégis ki kérte, hogy idehozzanak minket? Szóljatok már valamit, tiltakozzatok ti is! Inkább a nap melengetne, szárítgatna minket időtlen időig! Vagy talán visszamegyünk a banánlevelek ölelésébe? Nem, igazad van, halvány a remény...

Ringatózni mennyivel jobb volt, mint zötykölődni! Na, megszólalt az örök ellenzék! De tényleg, hová a csudába megyünk? Ez nagyon éget! Megpörkölődünk, elpusztulunk mind egy szálig! Jaj, jaj! De csúnya, ormóttan egy kemence! Félelmetes! Legalább ebben egyetértünk... Hogy hány fok lehet odabent? Nem mindegy? Túl sok! Ez a veszthely!

Összezúznak, agyonörölnek, pajtásaim! Ki merre, hova szakadt, mivé lett? Ej, micsoda massa! Mekkora nyomás! Szétpréselik egyéniségünket, kisajtolják belőlünk a szuszt, az utolsó értelemszikrát is. Jaj, vaj! Kakaóvajjá és porrá lettünk... Így szolgáljuk, így töltjük be célunk? Ó, pulpa, mea culpa, drága testvéreim! Miért is akartam tudni a külső valót? Miért is értünk be? S végül: mi mindent megértünk?

*

Ilyen lágy ízű kakaóport még soha életemben nem kóstoltam! Mi minden-mehettek keresztül ezek a szegény kakaószemek! Itt bizony babra ment a nagyon is komoly játék!

Dobó Georgina Canses: Kakaó szünet nélkül

Kakaós csiga illata száll minden reggel, melyet a pékség mellett sétáló gyalogosok éreznek, és így bizony rá is éheznek.

Korai az idő, inkább hajnalnak mondanám.

06:05 perc. Késésben az idő és az emberek.

Minden nap megfogadom, hogy egyszer betérek.

06:09, lefőtt a tej. Bele por. Csigám mellé ínycsiklandozó.

Picit forró, de hamar langyosodik.

Ízlik az étel, s az ital,

csak Te hiányzol mellőle, ki mindig is,
örökké akar.

Te vagy forró italomban az édesítő,
kávém-ban a zacc.

Szerelmünk elillant, mert hagytuk kárba veszni.

Fáj.

KAKAÓ... 1.

Kár a szóért, a
langyos löttyért,
mely nélküled semmit sem ér.
Szerelmünk végtelen, ahogy megírta Radnóti.
Csillagrendszer helyett csak egy falatnyi
hamburgerrel fejeztem ki érzelmeim.
Az is maradék volt, savanyú, akár a citrom.
Fejem az asztalra hajtom.
Kerekded, kunkorodó, végtelen csigám
nem fogy.
Mint szerelmünk, sosem múlik.
Iszok még egyet, de ezt már cukor nélkül kérem a cicásból, hátha nem
andalít e korai órán.
De tévedtem.
Lassan elalszom a pékség asztalán, és együtt vagyok veled.

06:15, ébresztőórám csörög.

Gyors készülődés után bemegyünk a Coop-ba egy jó Egri 2 dl-es sötét-
barna kakaóért. Ezt hol egy, hol két kiflivel eszem tízóráira.
A kakaó hol hideg, hol meleg, de leginkább langyos, mint elveszett érzé-
seink a drága csiga hevében, mely 07:15-kor már nem kapható.
Korábban kéne kelni, de mit érnénk vele!
A betegség és a másik srác ágynak dönt helyetted, míg Te jegygyűrűd
ismét más ujjára húztad fel.
Ezt megérteni csak súlyos csokimennyiséggel, kakaóvajjal lehet.
Látod! Hiába szeretsz.
A forró italt minden reggel magamban iszom meg.

Késő délután a pékségben már csak kenyér kapható. Hol száraz, hol
friss és Mizo dobozos. Vajon milyen ízesítésben szereted?
Diót szórók a tetejére, miután felráztam, és tejszínhabot kértem rá.
Szeretlek!
Ezt felejtettem el mondani.

Cukrászdánkban, a pékségben a hab nem esik össze, sokáig tart.
Beleég a dió, mint szívembe neved.
Kakaószín betűkkel, mint pulcsid színe, melyben elváltunk.

„Tudok segíteni?”

Igen! Add magad!

Bedeco kakaót iszunk, a gyermekek italát.

09:00 óra, tízórai szünet.

12:20, vége a napnak. Italunk elfogyott. Nesquik volt, azt hiszem, vagy Egri 2 literes. Nem tudom.

Fáj! Mégis úgy tűnik, meghozta önbizalmamat e forró kakaó.

Pelesz Alexandra: Egy bögre szerelem

Úgy döntöttem, az egyetem alagsorában lévő büfé helyett mától itthon fogyasztom el a reggelimet. Mármost az itthon szó alatt az egyszobás albérletemet értem, ahol szeptember óta magányosan tengetem az életem. Annyira szűkös a hely, hogy ha akarnék, se tudnék egy albérlőtársat keresni. Maximum, ha az a társ a szó szoros értelmében egy társ lenne, mármost egy élettárs, egy nő személyében, akivel osztozhatnék az egyetlen ágyon, ami elfér ebben a kis lyukban. Talán majd egyszer.

Szóval, ami miatt úgy döntöttem, hogy ezentúl itt fogyasztom el a kis reggelimet a kanapémon ülve és tévét bámulva, az az egyetemista társaim felém lövellő, furcsa pillantása volt. Minden reggel, amikor beálltam a sorba, hogy kikérjem a napindító kakaós csigámat, és mellé a gőzölgő kakaómat, úgy néztek rám, mintha egy másik bolygóról szalasztottak volna. Ők, a többiek voltak a Kávéútrendszer lakói, és olyan bolygókról származtak, mint az Eszpresszó, a Kapucsínó és a Latte, én pedig valami kívülálló, a világűrben magányosan száguldó, Kakaó nevű bolygóról pottyantam ide. Úgy

néztek rám, mintha megszegtem volna az egyetemi törvényt, miszerint itt, az egyetem szent büféjében reggel csak kávé lehet inni.

Elegem lett ezekből a tekintetekből, így most végre békésen, a kanapémba süppedve kevergethetem az isteni illatú, hatalmas bögre kakaómat. Belekortyolok, előnt a mámor, ahogy a lágy, édeskés folyadék felborzolja az ízlelőbimbóimat, aztán végigsimítja a nyelőcsövem, hogy végül kellemes teltségérzetet okozva elterüljön a gyomromban.

Hányszor mondta anyám is, hogy nőjek már fel végre! Hogy a kakaó a gyerekeknek való. Igyak helyette egy jó erős feketét, hogy felpörgessem magam reggel. Ne legyek már kisgyerek.

Nem is vagyok az. Az élet minden területén felnőttként viselkedem. Egyetemre járok, keményen tanulok, mellette dolgozom, hogy kiegészítem az ösztöndíjam. Így anyuéknak alig kell besegíteni az albérlet és a rezi fizetésébe. Rendet tartok magam körül, bevásárolok, sokszor még főzök is. Befizetem a csekket. Minden téren felnőttem, de a kakaóról nem vagyok hajlandó lemondani.

Jó tíz, tizenöt percbe telik, mire szép komótosan elkortyolgom a bögrém tartalmát, aztán a fürdőszoba felé veszem az irányt. Sajnos az itt található egész alakos tükör minden alkalommal szembesít azzal, amit amúgy hajlamos lennék elfelejteni: a haskőrfogatom jó néhány centivel nagyobb, mint amilyennek lennie kellene ahhoz, hogy jóvágású fiatalembernek nézzenek ki. Azt a néhány plusz centit a haskőrfogatomban és a néhány plusz kilót a súlyomban valószínűleg a napi két-három bögre édes kakaó okozza, ellentétben a többi velem egykorú, kissé pocakos sráccal, akiknek ugyanezeket a tüneteket a sör okozza. Tudom, a sörhas nem valami vonzó a lányok szemében, így valószínűleg a kakaóhas sem az. Mindegy.

Majd egyszer talán lesz elég akaraterőm, hogy lemondjak erről a barna csodáról, és akkor megszabadulok a kis zsírpárnámtól, és a büfében felém lövellő pillantásoktól is. Magamra kapom a farmerem, felülre egy fekete inget húzok - anyámtól tudom, hogy a fekete slankít -, megmosom a fogam, beletúrok a hajamba, ami bármit is csinálok vele, úgysis göndör fürtökben tekeredik a fejemen, aztán elindulok a három saroknyira lévő egyetemre.

Előadásokkal kezdek. Tudom, Iringó hová fog ülni. Mindig ugyanoda ül. Gyorsan elfoglalom a megszokott helye melletti széket, és jóleső izgalommal (valamint meleg kakaóval) a gyomromban várom, hogy megérkezzen.

Az elmúlt öt hetem a tanuláson kívül azzal telt, hogy ezt a földre szállt csodát bámultam. Iringó a tökéletes nő. Nem túl sovány, de kövérnek sem mondanám, éppen hogy van egy kis plusz a hasán és a csípője tájékán, de nekem pont így tetszik. A haja kakaóbarna, és az enyémmel ellentétben szögegyenesen omlik a hátára. Vékony, bordó keretes szemüveget visel, ami mögül egészen sötét szemek pillantgatnak barátságosan a külvilágra. Egyszer volt szerencsém annyira közelről a szemébe nézni, hogy láthattam a koromfekete, extra hosszú szempilláit is, amik teljesen megbabonáztak. És ami a legfontosabb: Iringó nemcsak gyönyörű, hanem okos is. Ezt azért tudom, mert ugyanúgy elsőéves, mint én, és ugyanúgy kommunikáció szakra jár, így sokszor van szerencsém a kissé mély, mégis rendkívül nőies hangját hallani, amikor lelkesen hozzászól egy-egy témához. És okosakat mond.

Belép az előadóterembe, és gondolkodás nélkül lehuppan mellém.

- Szia, Kornél! - üdvözlő mosolyogva.

Erre legszívesebben azt felelném, hogy „Istenem, de gyönyörű vagy”, de inkább csak ennyit mondok:

- Szia, Iringó.

Ezután csendben üljük végig az előadást, de én kivételesen ahelyett, hogy az oktatóra figyelnék, erőt és bátorságot gyűjtök. Ugyanis elhatároztam, hogy ma végre megkérdezem ezt a kakaóhajú lányt, lenne-e kedve esténként velem tanulni. Elég sokáig figyeltem már, hogy tudjam, mindig egyedül jön-megy az egyetemen, akárcsak én. Talán neki is jól jönne a társaság. Amikor tudatom határán meghallom az előadó hangját, amint kedvesen elköszön tőlünk, mély levegőt veszek, majd egy szuszra Iringó arcába zúdítom a mondandómat.

- Iringó, én csak azt szeretném kérdezni, hogy esetleg nem lenne-e kedved esténként együtt tanulni velem. Látom, hogy te is egyedül jársz be a suliba, és általában egyedül is indulsz haza, és ezzel én is így vagyok, így arra gondoltam, hogy esetleg este átjöhetnél, és... izé... együtt...

KAKAÓ... 1.

Idiótának érzem magam, ahogy ontom a szavakat, a végére teljesen elbizonytalanodok, és már majdnem meg is bánom, hogy belekezdtem, amikor Iringó szó szerint elpirulva annyit válaszol:

- Szívesen.

- Szívesen? - kérdezek vissza teljesen bénán.

- Igen, szívesen átmegyek hozzád esténként - feleli mosolyogva. -
Ma este is jó lenne neked?

Mindenre számítottam, csak erre nem. Ez fantasztikus!

Igyekszem nem túl látványosan kimutatni, mennyire boldog vagyok a választától, így talán kissé kiméltre is sikerül a válaszom.

- Végül is, igen. Jó lenne ma is.

- Felírod, hol laksz? - kérdezi, és már matat is a cuccai közt, hogy keressen egy alkalmas papírdarabot meg egy tollat.

Lefirkantom a címet, ő pedig Isten bizony mondom, úgy néz ki, mint aki legalább a Lottó ötöst rejtő szelvényt csúsztathatja be a táskája zsebébe.

- Hét körül jó lenne neked? Addigra kényelmesen oda tudnék érni.

- Persze, tökéletes - mosolygok rá, és arra várok, mikor röhögi el magát és mondja azt, hogy „Bakker, csak vicceltem, természetesen az estéket a kigyúrt pasimmal töltöm, nem is tudom, hogy gondoltad, hogy veled szeretnék találkozni.” De nem mondja ezt. Helyette újra elpirul, miközben rám mosolyog, aztán feláll, és minden további nélkül kirobog a teremből.

A nap hátralevő részében ólomlábakon vánszorog az idő. Még az ebéd utáni nagy bögre kakaó sem tudja lenyugtatni az izgalomtól háborgó gyomromat. Várom az estét.

Órák után beugrok a Sparba, veszek néhány csomag rágcsálnivalót, aztán az italospult felé veszem az irányt. Ahogy végignézek a rengeteg üvegen, rájövök, hogy fogalmam sincs, Iringó mit szeret inni. A biztonság kedvéért viszek sört, vörös bort, fehér bort és egy üveg Bailey'st is. Nem akarok besülni, azt akarom, hogy jól érezze magát nálam. Nyilván nem leitatni szeretném, de azt nem bánám, ha kicsit ellazulna. Hátha... hátha a tanuláson kívül máshoz is lenne kedve. A pénztárban rájövök, hogy ha ezt folyamatosan szeretném csinálni, akkor újabb plusz munkát

kell vállalnom. Nem szoktam alkoholt inni, így döbbenet tapasztalom, hogy a néhány üveg italért annyit fizetek, amennyiből máskor napokig bevásárolok mindent, amire szükségem van. Remélem, nem alkesz a kiscsaj.

Hazaérve gyorsan rendet rakok, előkészítek mindent a tökéletes esti tanuláshoz. Az italokat berakom a hűtőbe, a rágcsálnivalókat kis tálcákba öntöm. A fürdőszobai tükörben nyugtázom, hogy ugyanúgy festek, mint máskor.

Amikor pontban hétkor kopogtatnak az ajtómon, a gyomrom ideges remegésbe kezd. Csak most jövök rá, hogy jobban tetszik nekem ez a lány, mint amennyire eddig bevallottam magamnak.

Ajtót nyitok, Iringó pedig kissé zavartan libben be mellettem. Látom rajt', hogy ő is izgul.

- Nem jöttem túl korán? - kérdezi, miközben a kanapéra ejti a táskáját.

- Nem, már vártalak - bukik ki belőlem a talán túlságosan is őszinte válasz.

- Tényleg? - pirul el, én pedig mosolyogva nyugtázom, hogy ilyenkor még gyönyörűbb, mint máskor.

Bólintok. Nincs miért hazudnom. Ha meg akarom szerezni ezt a lányt, tudnia kell, hogy tetszik nekem.

- Arra gondoltam, hogy könnyebben menne a tanulás, ha innánk valamit - kezdem bizonytalan hangon, mert a világért sem szeretném, ha azt hinné, hogy le akarom itatni. - Van itthon sör, bor, és Bailey's is.

A hűtőhöz lépek, kitárom az ajtaját, és várom, hogy Iringó válaszoljon. Amikor sokáig nem szól semmit, visszafordulok hozzá.

- Na? Melyik legyen? - kérdezem nyugalmat erőltetve magamra, pedig közben rettegek, hogy elriasztom ezzel, ahogy kínálgatom a piával.

- Tudom, hogy elég furán hangzik - kezdi halkán, a szemét lesüti, mintha valami szégyellnivalót készülne mondani -, de esetleg kérhetnék inkább egy bögre kakaót? Már, ha tart egy egyetemista fiú kakaót az albrétében.

Még a szám is tátva marad, ahogy felfogom Iringó szavainak jelentését. Mozdulatlaná merevedve bámulok rá, és már nem is csak egy gyönyörű nőt látok benne, hanem egy Istennőt!

KAKAÓ... 1.

- Kornél, jól vagy? - kérdezi remegő hangon, én pedig egyetlen lépéssel mellette terlek, felkapom az ölembé, és csak pörgetem és pörgetem, ő meg csak sikongat és azt kérdezetgi:

- Hé, most mi van? Hallod? Hahó? Most minek örülsz ennyire?

Újra talpra állítom, kézen fogva a kanapéhoz vezetem.

- Ül le! - vigyorgok rá teli szájjal. - Hozom a kakaódat.

Szinte lebegek a konyhában, miközben elkészítem a két bögre ízletes csodát, aztán Iringó mellé telepedek.

- Minek örülsz ennyire? - teszi fel újra a kérdést, miközben elveszi a gőzölgő italt.

Megrántom a vállam.

- Csak szeretem a kakaót - felelem egyszerűen.

Csendesen elkortyolgatjuk a bögrénk tartalmát, közben váltunk egy-egy bizsergető pillantást. Amikor Iringó az asztalra teszi az üres pohárát, közelebb húzódik hozzám. Tenyeremet az arcára fektetem, hüvelykujjammal letörlöm a szája sarkában megbújó apró kakaócseppet. Lehunyja a szemét. Észreveszem, hogy a szája másik szegletében is ott pihen egy cseppnyi kakaó, lassan felé hajlok, és az ajkammal itatom fel a bőréről a finom, édes nedűt. Ez maga a Mennysország. Ahogy a bőre izgató, sós íze keveredik a kakaóval, ahogy szétnyitja az ajkait, hogy megízleljem a nyelvét is, miközben érzem a belőle áradó kakaó- és Iringó illatot.

Kakaóbolygó uralkodónője a karjaimban hever.

Azt hiszem, szerelmes vagyok.

Holécziné Tóth Zsuzsa: A bögre

Erika hatvanéves lett. Nem tervezett különösebben nagy „csinnadrattát” erre a napra, lévén, hogy már évek óta egyedül élt abban a házban, ahol született. „Velem soha nem történik semmi - szokta mondogatni -, miért éppen ezen a napon lenne bármi másként, mint eddig?”

Nyugdíjazásáig könyvelőként dolgozott egy osztrák traktorgumikat importáló KFT-nél, ahová még mindig bejárt napi négy órában kisegíteni.

Munkatársaival nem volt különösebben rossz vagy jó a viszonya - nem jártak össze, a napi teendőikön kívül nemigen értekeztek másról, ezért nem is tervezte, hogy ezen a napon meghívna őket vacsorára, és nem várta el, hogy felköszöntsék. Meglepődött, hogy ennek ellenére egy virágcsokor várta az asztalán - zavarában majdnem le is verte, amikor a kezében lévő aktákat le akarta tenni, hogy megköszönje a figyelmességét.

Ahogy véget ért a munkaideje, gyorsan átment a szemközti pékségbe, és vett némi aprósüteményt és üdítőt, amit kirakott a konyhaasztalra, és beszólt a könyvelői irodába:

- Hoztam sütit, majd, ha lesz időtök, vegyetek belőle! - mondta, és elindult haza.

Otthon a postaládában értesítés várta: egy csomagküldeményről szólt, melyet - semmi kétség - neki címeztek, és édesanyja szülőfalujából érkezett. Ezen alaposan meglepődött, hiszen több mint húsz éve már, hogy a nagyszülői házat eladták, semmi sem kötötte már őt ahhoz az alföldi kis faluhoz.

Tűnődött, mit tegyen. A posta a városközpontban volt, ő pedig kint élt a város szélén, több mint négy kilométerre onnan. Ahogy állt a postaládánál, fázósan húzta össze réklíjét: csípős őszi szél fúj, semmi kedve sem volt biciklire ülni ilyen hidegben. Ugyanakkor furdalta a kíváncsiság is: vajon ki és mit küldhetett neki olyan távolról épp ezen a napon? Mert nem lehet véletlen, hogy a csomag pont most érkezett, abban szinte biztos volt. Végül győzött a kíváncsiság: magára húzott egy steppelt kabátot - amelyben saját megállapítása szerint olyan volt, mint egy kötözött sonka -, és sapkával, kesztyűvel felszerelve kitolta az öreg biciklit az útra. Odakint bosszúsán vette észre, hogy a jármű hátsó keréke leengedett - hónapok óta nem ült már rajta -, így nagy sóhajtások közepette pumpát kerített. Közben arra gondolt, a guta fogja megütöni, ha kiderül, hogy téves a címezés, és nem is neki szánták a csomagot - mert el sem tudta képzelni, ki és mit akarna onnan eljuttatni hozzá.

Délután fél hat volt, mire a postára ért, javában tartott a délutáni csúcsforgalom, a nagy tömegtől alig látta meg, melyik sorba is kell állni a csomagról szóló értesítővel. Végül megtalálta, de mint utólag kiderült, nem jó sort választott: neki ugyanis nem nagy csomagja volt, hanem

csak egy ajánlott levélként kézbesíthető kisebb doboz. Mély sóhajjal újra sorba állt, és összesen majdnem félórás várakozás után kezébe került egy kb 15x15-ös csomag, rajta a „fragile” - vagyis törékeny - felirat.

„Ugyan mi lehet benne?” - kérdezte csak úgy, magától. Az egyedüllet éveiben megszokta, hogy néha hangosan, vagy félhangosan beszél, mint egy önmagával. Elhatározta, hogy csak otthon bontja fel, ezért óvatosan a maga varrta textilszatyorba helyezte, majd, amikor rájött, hogy így még mindig hozzákoccanhat a kerékpárvázhoz, hirtelen ötlettel vett két hetilapot, azokkal vette körül a csomagot.

Szerencsésen hazaért, egészen a sarki boltig tekert. Itt megállt, vett két szelet süteményt, mert arra gondolt, ha már épp a születésnapján kapta ezt a csomagot, hazaérve ezzel ünnepli meg ezt a kerek évfordulót, és csak utána bontja ki az ajándékot, amelynek feladójáról még mindig sejtelve sem volt, hogy ki lehet, hiszen a név nem mondott neki semmit.

Ősz volt, hamar sötétedett. Erika átöltözött, tányérra helyezte a kakaós piskótatekercseket, és a csomaggal együtt a szobába vitte. Miközben evett, jóleső kíváncsisággal szemlélte a takaros kis csomagot, melyen akkurátus, öreges betűkkel állt a címzés és a feladó: Konfár Katalin, Kakasd, Fő út 48. Igen, a mama háza is a Fő úton volt, villant emlékezetébe a takaros kis ház, mely az utcára merőlegesen, egy dáiákkal szegélyezett kis kertben állt... hányas szám alatt lehetett vajon? Nem jutott eszébe.

Végül befejezte a süteményevést, keresett egy ollót, és nekilátott a csomag kibontásának. A barna csomagolópapír alatt egy nagy teásdoboz lapult, benne pedig egy körteformájú, kissé ütött-kopott porcelánbögre, lila ibolyás díszítéssel, ívelt füle tövén kisebb csömpüléssel.

- Ó, istenem! A kakaós bögrém! - kiállott föl Erika, és könnyekre fakadt.

Hirtelen rég elfeledett emlékek tolultak föl a lelkéből: a kisgyermekkorra, amikor a nyári szünetekben a nagyiéknál hagyták pár hétre, mert szülei két műszakban dolgoztak a gyárban, és nem hagyhatták a városban egyedül. Ilyenkor a mama vasárnap reggelente elővette ezt az ibo-

lyás bögrét, és a sparhelten főzött kakaót a bögrébe szűrve, egy szép szelet kenyérrrel Erika elé tette:

- Nesze, lyányom, csipedd bele a kenyérgkét, meglátod, milyen finom lesz, ha megdagad!

Igen, igen, az az íz, ahogy az ázott házikenyeret - mely ennyi év távlatából leginkább egy szép, foszlós kalácsra emlékeztette Erikát - ki lehetett kanalazni a kakaóból, hát azt nem lehet összehasonlítani ezzel a manapság boltban kapható zacskós kakaóval, vagy az instant porból keverhető reggeli itallal! Hálával és szeretettel gondolt vissza a nagymamára, és boldogan forgatta kezében az öreg, kissé csömpe bögrét, melynek füléről ő törte le - teljesen véletlenül - a cirádát, amikor mosogatás közben visszajött a vágjlingba. Vajon ki küldhette? - jutott eszébe hirtelen. Ki az, aki tudta, hogy ez az övé volt, és azt, hogy ma van a születésnapja? Vagy csak véletlen egybeesés, hogy ez a becses kis csomag épp ma érkezett?

Amint a csomagolást kezébe vette, hogy lenyírja róla a címet, melyre akart pár soros köszönőlevelet írni, egy kettéhajtott lapot vett észre benne. Izgatottan hajtotta szét, és látta, hogy egy rövid levél az, amely neki szól.

„Kedves Erika! Te nem ismerhetsz engem, de én ott voltam a születésednél, mert hatvan évvel ezelőtt az édesanyád hazajött várandósan mindszentkor az anyukájához, és valószínűleg a hosszú vonaton történt zötykölődés miatt te akkor úgy döntöttél, nem vársz tovább a világrajövetellel. Akkoriban bábaként tevékenykedtem a környékbeli falvakban, engem hívtak hát hozzá, de mivel éreztem, hogy farfekvéses vagy, hát gyorsan kórházba vitettük anyukádat - ezért nem Kakasd a születési helyed. Amikor aztán növegettél, és itt nyaraltál a nagyinál, sokszor láttalak, többször gyönyörködtem benned, ahogy angyal szőke fürtjeiddel futkostál Anna néni kertjében a pillangók után, vagy amikor a tornáccon ülve jóízűen falatoztál ebből a kis ibolyás bögréből, melyet most elküldök neked. Ez a bögre akkor került hozzám, amikor a házat eladtátok, és az új tulajdonosok minden berendezést az árvaháznak adtak. Én akkor már ott dolgoztam gondozónőként, és rögtön ráismertem a bögrére a mamád holmijai között. Eltettem emlékbé, aztán két hete, mikor

a régi osztálytársad, a Rácz Jancsi - akivel állítólag egy napon születél - mondta, hogy hamarosan hatvanévesek lesztek, elhatároztam, hogy ki-nyomozom a címed, és elküldöm neked ezt a bögrét, mert ez téged illet. Nem kérek mást, csak azt, hogy ha a kezedbe veszed, jusson eszedbe a falu, ahol szerettek téged, és emlékezz az öregekre, akik féltő szeretettel vigyázták minden léptedet. Szeretettel ölel: Kati néni"

Eddig tartott a levél, melyet Erika aznap este még kétszer elolvasott, majd kiment a kamrába, és keresett egy gyertyát, melyet meggyújtott rég meghalt nagyszülei emlékére, és könnyes szemmel nézte, amint a huzattól meg-megrebbenő láng megvilágítja becses születésnap ajándékát, az öreg bögrét.

Petres Katalin: Az igazi kakaó

Ma a rohanó, modern életünkben már előnyben részesítjük a félkész, gyorsan tányérra tehető, instant élelmiszereket, italokat. Érintőképernyős, információtól villogó világunk teljesen elvarázsolja gyermekeinket, nem is értik, hogyan létezhattünk okostelefon, Internet nélkül.

Meghitt, nyugodt légkörben tartottam az angolórát, hiszen végzős osztályommal már jól kiismertük egymást. A szokott ütemben zajlott az érettségi típusfeladatok trükkjeinek elsajátítása. Hirtelen megszólalt az egyik lány, aki egyébként sem csillogó angoltudásáról lett híres.

- Kati néni! Elmondaná, hogyan készítette az osztálykiránduláson reggelire a kakaót? Szeretnék olyan főzni én is!

Nem haragudtam, elmosolyodtam. A világ egyik legegyszerűbb csodáját szívesen írtam fel a táblára, ezúttal minden angol módszertan tanítási szabályt félredobva - magyarul.

Egy csésze kakaóhoz kb. $\frac{3}{4}$ csésze tejet felteszünk forrni. 3 teáskanál kristálycukrot összekeverünk 1 vagy másfél teáskanál jó minőségű kakaóporral. Persze, nem instant. $\frac{1}{4}$ csészényi hideg tejjel csomómentesre keverjük, majd a forrásban lévő tejhez öntjük, és együtt összefőzzük gondosan kavargatva, nehogy az alja leégjen.

Áhítattal jegyzetelték lányaim (ez csupa lány osztály volt). Nyilván tudták, hogy erre csak ünnepnapokon vagy hétvégén lesz idejük, de elkápráztatják majd párjukat vagy a családot, sőt, remélem, jövőő gyermekeiket is.

Az igazi kakaónak, mely nekem gyermekkoromban a világ legtermészetesebb itala volt, másik neve is van: Hosszúhajú Kati kakaója. A kilencvenes években barátnőm gyermekeire vigyáztam, megtehettem, mert az enyéimmel itthon voltam, cserében barátnőm segített visszafejleszteni elhalványult angoltudásomat, majd később elvégezni az angol nyelvtanarit. Az én három fiam és az ő két kicsi lánya szívesen játszott együtt. Uzsonnára gyakran került igazi kakaó az asztalra, időből kitelt, a lányok imádták. Mivel a lányoknak rajtam kívül volt még egy babysitterük, akit szintén Katinak hívtak, de neki rövid haja volt, ezért keresztelték el az igazi kakaót Hosszúhajú Kati kakaónak.

Azóta a siserehad harminc év körüli ifjúsággá serdült. Ma már főként a férjemnek készítem csupán szombat vagy vasárnap reggel a mennyei italt. Boldogan gondolok rá, hogy az íze és a lényege, amit a ráfordított idő és gondoskodás segített elő, elbűvölte a tanítványaimat. Így az igazi kakaó receptje nem lesz az enyészeté.

Győri Nagy Attila: Otthon

Miután megkötöttem az ingemhez harmonizáló nyakkendőmet, elégedetten néztem bele a tükörbe. Minden rendben van, az öltözékem kifogástalan, hajam rendben, frissen borotvált arcom bizalomgerjesztő. Még egy díszmandzsetta, egy utolsó pillantás a cipőmre, és mehetek. Ma fontos tárgyalások várnak az irodában, jó benyomást kell keltenem. Kulcscsomó, külön a kocsikulcs, riasztókat bekapcsolni, pénztárca, mobil és a töltője, cigi, öngyújtó, egy gyors kávé, vitaminok, valamit reggelire, hogy mégse üres gyomorral menjek. Nyolckor értekezlet, fél kilencig be kell fejeznem, jönnek az álláshirdetésre, kilenckor egy reklámcég képviselőjével megbeszélés, tízkor... Mi is lesz tízkor? Ja, igen, a határidőnaplót itthon ne hagyjam! De ha itthon hagyom, sincsen nagy baj, Klári-

KAKAÓ... 1.

ka mindent feljegyez, ő is meg tudja mondani, mi lesz tízkor. Nem felejtettem el semmit? Tűzhely, villanyok lekapcsolva, macska megetetve, az alomja kitisztítva, fűtés levéve. Nem felejtettem el semmit? Már most zsong a fejem. Hova raktam az értekezlet beszédét? Klárika jól megírta, még át kell olvasnom....

A portás hangosan üdvözlő, visszaköszönök, de elfelejték ránézni, más jár most az agyamban. Mindenkinek kell köszönnöm, még a végén megsértődnek. Takarítónő, irodások, levélhordó férfi. Most őt tegezem, vagy magázom? Mindegy, a „Jó reggelt!” az mindenkinek jó lesz. Egy mosoly Klárikának, különben leszid, hogy nincs jó kedvem. Mitől lenne? Ez is ugyanolyan nap, mint a többi, ugyanolyan hihetetlenül zsúfolt, percre kiszámított, feszült és... nem is tudom, lejjebb kéne venni a gázt, valahogyan lassítani kéne. Beszélnem kell Klárikával, iktasson be szüneteket is. Tiltakozni fog, az biztos. Hé, én is ember vagyok! Legalább pár tízpercest, hogy ne úgy kelljen szívnom a cigit, mit egy örültnek. Legalább kétóránként egyet-egyet. Nem felejtettem el semmit? A macskának raktam ki száraz tápot és vizet, nem fog éhen halni. Hazafelé vennem kell tejet, kenyér még van, de nem ártana valami gyümölcs is. Mindegy, majd a boltban úgyszólván az eszembe jutnak. Ha nem, az se baj, valami csak van otthon. El kell mennem a bankba is. Vajon, ha adok meghatalmazást Klárikának, ő is elmehetne? Nem tudom, meg kell kérdeznem a bankban, akkor egy dologtól megszabadulhatnék. Ma jön a takarítónő? Nem raktam ki a mosnivalót! Ja, ma csak kedd van, majd holnap jön. Rendben, el ne felejtsem holnap reggel kirakni neki. Csörög a telefonom, anya az.

- Szia!

- Szervusz, fiam! Nem felejtettél el valamit? - nevet.

- Te gondolatolvasó vagy? Én is mindig erre gondolok - válaszolok. Erőltetem az agyam, mire célozhatott, de hamar kiböki és így megelőz.

- Január hatodika. Ma van a születésnapom! - még mindig nevet.

- Igaz is. Ne haragudj. Este biztos eszembe jutott volna, ha már nyugodtabban leszek. Boldog születésnapot, anya! Mit szeretnél ajándéknak?

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Na, nézzük csak, mit is szeretnék. Megvan! Látogass meg!
- Mikor?
- Ma!
- Tessék? Hétköznap van, tudod, hogy rengeteg a dolgom.
- Halaszd el őket. Ugyan már! Hétfvégén meg programjaid vannak. Egy fél napot kihagyhatsz igazán. Nem dől össze a világ! Mondd, hogy beteg vagy, vagy találd ki valamit! Olyan okos vagy, menni fog.
- Egy órán belül ott vagyok.
- Rendben, kimondtad, már késő, nem vonhatod vissza. És ne vegyél rózsát, tele a kertem rózsával - fejezte be gyorsan, és még gyorsabban szakította meg a vonalat.

Behúzott a csőbe! Most mit csináljak? Azonnal indulnom kell, az még legalább negyven km, és még vennem is kell neki valamit. Rózsát ne, ez biztos, de azért kell valamilyen virág. Veszek cserepeset és csokit. Igen, csokit muszáj, imádja. Előtte még hazaugrok átöltözni. Nem, arra már nincs idő. Na de ilyen elegánsan mégse mehetek egy kis paraszti házba, koszos lesz mindenem! Na és akkor mi van? Van elég ruhám. Majd Magdika kitisztítja az öltönyöm. Vagy Zsuzsika. Hogyan is hívják a bejárónőmet? Áááá, tényleg lazítanom kell. Jobb is lesz, ha most ki-mozdulok. De mit szól Klárrika? Ezt meg kell tervezni... Rendben, gyorsan elhaladok előtte, köhögök egy csúnyát, megérintem a homlokom, gyorsan közlöm vele, hogy rosszul vagyok, holnap reggel jövök csak, mondjon le mára mindent. Közben nagy léptekkel haladok előre, így a tiltakozást már nem hallom tisztán. Még odadobok neki egy hangos köszönöm-öt. Jó lesz, így jó lesz. Majd holnap reklamálhat, de addigra már úgysis lenyugszik.

Vezetek. Milyen könnyen ment az egész. Tényleg nem dőlt össze a világ. Vagy legalábbis nem tudok róla. Nem is akarok tudni róla. Most kikapcsolom a világot. Kezdem a telefonommal. Anyát felköszöntöm és pihen-ni fog ma az agyam. Teljesen kikapcsolom a világot. Ez nem is rossz, kellett már. Szerintem ezt máskor is meg tudom csinálni. Lehet, Klárikának majd új kifogást kell kitalálnom, tudja, hogy nem vagyok egy beteges tí-

pus. Ott a ház, meg is érkeztem. Ó, gondtalan gyerekkor! Itt nőttem fel. Ilyen szegényes körülmények között. De boldog voltam, nem hiányzott semmi. Anyának köszönhetem, hogy kiegyensúlyozott felnőtt lettem. Kiegyensúlyozott vagyok? Felnőtt vagyok egyáltalán? Kor szerint mindenképpen. Már sokkal nyugodtabb vagyok. Jaj, azok a krumpolis pogácsák! Látom, ahogyan szagatja őket. Kevergeti a kakaót a tűzhelyen. Megeteti az állatokat. Kiganézik alóluk. Mindenhol szarszag terjeng. Nem zavar, ez a vidék szaga. Hopp, sáros lett a cipőm. Mennyit tisztítottam reggel! Kit érdekel? Ha sáros, hát sáros. A francba, a kutya ráugrott a nadrágomra. Jól van, csak örül nekem. Én miért nem örülök neki? De, igenis, örülök neki. Sőt, örülök a pornak, a sárnak, a vidéki szagnak, ami beivódik a ruhámba. Mindennek örülök. Gyerek vagyok újra. Egy gondtalan, önfelelt, boldog gyerek. Aki most meglátogatja édesanyját. Nem, nem is meglátogatom. Én itt lakom. Itt lakom, ebben a romladozó falusi kis házban. Ez az otthonom, és boldog vagyok. Milyen nyugodt itt, Istenem, milyen nyugodt itt!

- Szervusz, fiam! Hát mégis eljöttél! Nagyon örülök neked! - repül felém anyám. - Gyere be gyorsan!
- Gyorsan? Én pont, hogy lassan szeretnék!
- Akkor lassan, ahogy akarod. Jaj, de örülök neked!
- Anya!
- Igen?
- Boldog születésnapot! Csinálsz nekem egy kakaót?

Farkas Erzsébet: A család és a szeretet a legfontosabb

Egy kis városban élek szüleimmel és a nővéremmel. A város közepén élve közel laktunk az iskolához, boltokhoz. Édesanyánk egy irodában dolgozott, édesapánk egy gyárban, ahol nem szeretett dolgozni, mert nem felelt meg a végzettségének. Apukánk arra vágyott, hogy a természetben dolgozzon.

Mi, gyerekek örültünk, hogy minden közel van, így sok időt tölthettünk a barátainkkal. Bár ahogy egyre idősebbek lettünk, annál kisebbnek tűnt a lakás és a szobánk. Sokat veszekedtünk emiatt. A nővérem mindig rám kiabált, hogy ne hagyjam ott a ruhám, ne menjek az ő térfelére! Engem meg az ő barátai idegesítettek. A szüleink nem tudtak igazságot tenni. A reggelek viszont nagy békében teltek, ez volt az az alkalom, amikor együtt volt a család. Már korán reggel finom illatokra ébredtünk. A kakaó illata kicsalt bennünket az ágyból, és rohantunk a konyhába, ahol már várt ránk a finom kakaó.

Az egyik nap nagy örömmel jött haza az apukánk. Mindenkit magához hívott, és elmondta, hogy kapott egy nagyszerű munkát, természetvédként, de ehhez el kell költöznünk. Ez valóban jó hír volt, örültünk mi is, reméltük, hogy nagyobb helyünk lesz. Kíváncsiak voltunk az új otthonunkra. Izgatottan pakoltuk a ruháinkat a táskákba. És végre eljött a várva várt nap! Kocsiba pakoltuk a holminkat és elindultunk az új otthon felé. Odaérve nagyon elcsodálkoztunk. Nagy udvar és egy szép ház várt ránk. Egy szép erdő vett bennünket körül és virágos rét. Szomszédok nem voltak, így hangoskodhattunk kedvünkre. Külön szobát kaptunk, aminek nagyon örültünk. Végre azt csinálhattam, amit szerettem, és senki nem szólt bele, így vége lett a veszekedéseknek. Az iskolába autóval mentünk, aminek szintén örültünk, és sokan irigykedve néztek bennünket. Az iskola után sokat játszottunk a nővéremmel, bújócskázunk, fára másztunk. Édesapánktól kaptunk még egy meglepetést. A ház mellett volt egy ól.

Odahívott, és egy pici póniló volt bent. Mindegyikünk felkiáltott: „Jaj, de aranyos! Ő a mienk?”

„Igen” - hangzott a válasz.

Volt hozzá egy kicsi kocsis is. Beleültünk és kocsikáztunk. Egyszer egy házat fedeztünk fel.

Közelebb mentünk. Úgy látszott, hogy nem lakja senki, elhagyatott volt. Ahogy odaértünk, észrevettük, hogy egy kutya van az udvarban. Ugatni kezdett. Kijött egy idősebb, szakállas férfi és ordított velünk, azt kiabálta, hogy takarodjunk el, ez az ő területe, meg ne lásson bennünket még egyszer! Nagyon megijedtünk. Hazaérve elmondtuk a szüleink-

nek a történeteket. Azt mondták, hogy valóban lakik egy magányos ember, és jobb, ha elkerüljük, mert nagyon agresszív. Én csak a kutyát sajnáltam, biztos őt sem szereti.

Egyszer csak beköszöntött a hideg, zord tél. Hideg, erős szél fújt, ezért bent is hideg volt. A forró kakaót még jobban kívántuk, hogy melegítsen bennünket. Egy reggel arra ébredtünk, hogy belepte a hó a tájat. A fák ágai lógtak a hó súlyától. Először még örültünk a hónak, hógolyóztunk, hóembert építettünk, de hamar átfagytunk, ezért már ki sem mentünk. Az utat is hó lepte be, így a szüleink nem tudtak bemenni a városba bevásárolni. Édesanyánk nyugtatott bennünket: „Ne féljete, minden rendben lesz, van pár napi tartalék, az kitart addig, amíg jobb helyzet nem lesz!” Szerencsére az iskolában épp szünet volt. Teltek a napok, de nem lett jobb a

helyzet, sőt rosszabb lett, mert újabb hó lepte be a tájat. Fogytak az élelmiszerek.

Este azt mondta az anyukánk, hogy ez az utolsó szelet kenyerek. Reggel vártuk a forró kakaó illatát. Kimentem a konyhába, és nem volt kakaó az asztalunkon. Elfogyott a tej is. Nagyon sajnáltuk, mert ez segített elviselni a hideget Anyukánk mindent megtett, hogy ne éhezünk. Lisztből készített kenyeret, azt ettük. Egymást átölelve ültünk, így kevésbé fáztunk.

Ekkor éreztük, hogy milyen fontosak vagyunk egymásnak, és a rossz állapotok közelebb hoztak bennünket. Ekkor apukánk jól felöltözve odajött hozzánk és elmondta, hogy bemegy a városba a lóval, és a szánkóval, megpróbál bevásárolni. Megkérdeztem: „Hogyan vásárolsz be, amikor a szánkóra alig fér valami?” Azt mondta, hogy majd megoldja, ne aggódjak.

Odakötötte a lovat a szánhoz, és elindult. A lovon csengettyű volt, ezért sokáig hallottuk a hangját, majd elcsendesült minden. Csak a süvítő szél hangját hallottuk. Nagyon féltettem apukámat, attól félttem, hogy ott ragad valahol a hóban. Eltelt egy nap, és apukánk még nem jött haza. Másnap csengettyű hangjára ébredtünk. „Jön az apukánk!” - kiáltottunk fel és kirohantunk, hogy eléje szaladjunk. Hozzánk ért és átölelt bennünket. Ekkor vettük észre, hogy nem csak a ló volt a szánkó-

hoz kötve, hanem egy tehén is. Azt mondta az apukánk, hogy azért vette, hogy mindig legyen tej otthon, így bármikor ihatunk kakaót. Szerencsére az állatoknak volt bőven takarmány, ezért az ő ellátásuk nem volt gond. Édesanyánk tudott fejni, mert a mamánk, az ő anyukája megtanította régen. Mondta, hogy nem gondolta, hogy majd egyszer szüksége lesz erre a tudásra. Most már újra finom illatokra ébredhettünk. Egyszer egy reggelen épp a forró kakaót kortyoltuk, amikor észrevettük, hogy az a durva bácsi ott áll a kapunk előtt. Nagyon megijedtünk, mert nem tudtuk, mit akar. Együtt kimentünk és megkérdeztük, hogy segíthetünk-e valamiben. Gondoltuk, biztos ő is nehéz helyzetben van.

Szelíden megszólalt. Köszönöm, de csak azért álltam meg, mert megéreztem a kakaó illatát, és a gyerekkoromra emlékeztetett. Behívtuk: „Jöjjön be, jut magának is egy pohárka kakaó!”

Örömmel elfogadta a meghívást. Ahogy kortyolgatta a forró italt, elmesélte, hogy az anyukája is minden reggel főzött neki kakaót, de már régen elvesztette, és nincs családja, mert elhagyták, neki csak a kutyája van. Elmondta, hogy ezért nem bízik meg senkiben, és bocsánatot kért tőlünk azért, mert ránk kiáltott. Odamentem hozzá és azt mondtam, hogy legyen a mi családunk tagja, befogadjuk papának. Észrevettem, hogy a bácsikának könnycseppek szöktek a szemébe. Átöleltem, és úgy éreztem, hogy már régóta ismerem.

Örültem, hogy a kakaó nemcsak a bácsika testét melegítette át, hanem a szívét is. Most már minden reggel együtt örülünk egymásnak, a családknak, mert megtanultuk, hogy a szeretet és a család a legfontosabb a világon.

Klotz Mária: kakaó-ének

kakaódalj ne keserű kakaóval
add elő, hangosan énekeld, italodat
kortyolgatva, ízlelőbimbóiddal ízlelgetve
aromáját édesen élvezve
ó, de nemes énekem, kakaóm kell nekem

Győri Nagy Attila: Anya kakaója

Életem nagy álma itt van előttem. Kilenc évig spóroltam erre a lakásra, albérletből albérletbe költözve. Mennyire utáltam már a főbérelőket, akik közül az utolsónak tegnap intettem búcsút! Pedig biztosan rendes ember volt a legtöbb, nekem mindig csak főbérlők voltak. Felesleges személyek az életemben. Ó, és azok a lakások, a szörnyen ízléstelen bútoraikkal, a folyton okoskodó szomszédokkal! Most végre lezártam egy korszakot, remélem örökre. Még rengeteg tennivaló akad: be kell bútoroznom, ki kell festenem... Hívjak festőt? Minek? Én is meg tudom csinálni. Meg kell terveznem a színeket. Először a falakét, majd ahhoz veszek bútort. Addig is ezen az elhasznált matracra alszom. Kit érdekel? Az én lakásom, az én matracom. Boldog vagyok! Milyen is legyen? Inkább otthonos színeket válasszak, vagy legyen ultramodern? Esetleg örült, mint én? Lehetne minden fal más színű. Na jó, ez azért túlzás. Alszok még rá egyet. Vagy kettőt, vagy tizenkettőt. Ráérek, most már ráérek. Anyuék lakása milyen otthonos! Én is ilyet csináljak? Arra még ráérek, majd ha gyerekeim lesznek. Addig is maradok a modernnél. Mi most a menő? Vennem kell lakberendezési újságokat. Dehogyan kell vennem, ott van az internet, majd ott böngészek ötletekért. Mindent úgy alakítok, ahogyan szeretném. Milyen furcsa érzés ez most! Ha akarom, feketére festek mindent. Dehogyan akarom, csak örülök, hogy ezt is megtehetném. Bármit. Csengetnek? Ki kereshet itt?

- Jó napot kívánok! - köszönök rá a velem szemben álló néniére.
- Jó napot, fiatalember! Magdi néni vagyok a szomszédból - mutatkozik be kedvesen. - Gondoltam, beköszönök, üdvözölni az új szomszédomat.
- Ez rendkívül kedves öntől. Én biztosan elfelejtettem volna.
- Jöjjön át egy kicsit hozzám, ha van egy kis ideje. Beszélgetünk, mesélek a házról, megiszunk egy kávét...
- Nagyon köszönöm a meghívást, rendben van, megyek - mondtam azonnal, bele se gondolva, van-e más dolgom. Amúgy nincsen most, miért ne mennék. Először körbevezetett a lakásában. Meg is dicsértem a rendet és a tisztaságot, aminek nagyon örült. Ismerősek ezek a bútorok, ezek a vi-

rágok. Mintha csak otthon lennék a szüleimnél. Persze máshogyan néznek ki, de a lényegük ugyanaz. Otthont teremtenek, baráti, családi hangulatot. Utána kiültünk a konyhába. Ez a kredenc! Ez a mi kredencünk. Gyerekkoromban ebből csentem ki a cukorkákat egy kis fémdobozból. Igen, pont ilyen dobozból, mint amit most ő is elővett. Ezek a matricás csempék! Ugyanilyen volt nálunk is. Már nem emlékszem a mintákra. De igen, virágosak voltak. Ezek is virágosak. Hirtelen rám zúdultak az emlékek. Ültünk az asztalnál, a rezsón fött a tea vagy a kakaó. Fonott kalácsot majszoltunk, anya egy merőkanállal szedte az italt a bögréinkbe. Egy könnycsepp folyt le az arcomon, tavalyelőtt temettem el édesanyámat. Hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok most éppen, amikor egy hang megzavart.

- Iszik egy kávé, fiatalember?
- Nem, anya, inkább egy kakaót kérek!
- Mit mondott, fiatalember? Egy kicsit nagyot hallok - mosolygott Magdi néni.
- Ó, bocsánat. Igen, kérek egy kávé, köszönöm!

Magdi néni öntött a csészékbe, az egyiket letette elém az asztalra, és megsimogatta a vállamat. Hát persze! A nagyim is ezt csinálta. Amikor olyat mondtam neki, ami nem volt a kedvére való, egyszerűen eljátszotta, hogy nem hallja. Vajon ezt tanítják a nagyot hallóknak, vagy rájönnek maguktól erre a trükkre?

- Tudja, fiatalember, én pár éve vesztettem el az egyetlen fiamat. Elvitte a rák szegényt - nézett rám szomorúan, én pedig azon gondolkodtam, hogy illendő lenne-e nekem is megsimogatnom, vagy ez korai még. Biztosan örülne neki, de én inkább megszólaltam:
- Fogadja őszinte részvétem. Borzasztó lehet egy anyának elvesztenie a gyermekét. Látom a kereszteken, hogy vallásos, így nem fogja meglepni, amit most mondok. Engem a Jóisten vezetett ebbe a lakásba, ide, az ön szomszédságába. Ha egyszer véletlenül fiamnak szólítana, én nagyon fogok neki örülni - ahogy kimondtam, már azonnal szívtam is volna vissza, mert túl tolakodónak gondoltam, de aztán ránézve az arcára rögtön láttam, mennyire örül neki. Magdi néni szemeiből patakokban folyt a könny. Átöleltem, így már együtt folytathattuk a sírást.

Kutasi Horváth Katalin: Kakaóország

Kakaóországról álmodtam én,
ahol minden annyira más!
Nincs ott gesztenye, tölgy vagy hárs,
Ebben az országban bármerre jársz,
kakaófával van teli minden,
s egyre csak érik a finom gyümölcs.
Az egyik sárga, a másik narancs már,
piros vagy lila, barna akár...
A termés húzában magok tanyáznak,
héjából készül sok egyszerű tárgy:
a kanál, az edény, a sok kis csetresz,
s pohárként forgatod kezvedben már.
Háztető lesz a zöld levelekből,
Hőséget enyhít a szőrös fonák,
kakaóbabot kapsz gyógyszer helyett is,
csemegét érlel a nap sugara.
Délután virágok nyílnak a fákon,
fürtökben lógnak a törzsről alá,
rózsaszín nászúk megirigyelve
éjszaka flörtjüket lesi a hold;
rovarok szívesen porozzák őket,
a huncut fa élénk, nagy csábító!
Izgató tápszer a magja, érzem,
akár fizethetsz is hát vele,
nem kell a garas, a gyűrött bankó,
a kakaóbab is épp olyan jó!
Göcsörtös, barna kerítés díszlik,
a házak körül is ez a fa nő,
halványrózsa a bútorok fája,
s kakaófából lesz mosóteknő.
Hol is lehet e gyönyörű ország?
Rátalálsz, hogyha a trópuson jársz?

Mondtam, hogy álmomban létezik csak,
de oly hihető, hogy igaz lehet!

Nagyszerű minden, ami itt készül,
a vendég itt ragad, kereket nem old,
kakaóitalt kap reggelijéhez,
már hozza egy vidám, élénk kobold,
ki belekóstolt a kakaóporba,
s hirtelen eltüszentette magát,
de ízlett neki a torkos játék,
cukorral keverte össze porát.
Melegítette, főzte, kavarta,
tejjel keverte habosra majd,
s kedvvel emelte egészségünkre,
örömmel kínálta isteni italát.
Megtetszett neki a kakaós tréfa,
kakaót tett a rizskókra is,
szórt egy kicsit a piskótatésztába,
s amin csak megakadt éles szeme...
A tortakrémbe is belekeverte,
hisz kipróbált minden nagyszerű ízt,
felfedezését elterjesztette,
kakaómániája ragadóssá vált.
Volt, aki formába öntögette,
s vaját is adott hozzá még,
úgy érezhette, ki megkóstolta,
hogy kegyelmébe fogadta őt az ég.

Ebben az országban mindenki boldog,
hisz kakaó engesztel bánatos szívet,
örömnök forrása lett ez a manna,
hamar nyugtatja a kedélyeket.
Ha eljutsz majd egyszer Kakaóországba,
nem akarsz felébredni többé soha,

homok helyett itt kakaóval játszhat
a kisleány, a nagylány s a lelkes nagypapa.
Kakaó folyik a homokórában,
kakaós csiga van briós helyett,
kakaómintás a paplan, a párna,
s a le nem szüretelt kakaó
miatt a kakaószellem visszajárna,
ha ő is megálmodná a kakaófát,
melyről az én mesém lepottyant éppen,
mert még egyszer mondom, kérem szépen,
csak álomban létezik e csodás világ.
Hogy látogathatna oda egy szellem,
ha senki nem álmodik éppen vele?

Máshol is megterem azért e finomság,
nemcsak az álom van tele vele,
igaz, jól beszűkült már a tere,
de jólesik mellette egy kis terefere.
Ha valóban hozzájutsz barna porához,
s nemcsak álmodod finom illatát,
felélénkülsz majd, hogyha fogyasztod,
s jókedvre deríthet élvezete.

Ha elfáradtál és öröme vágnál,
kényeztesd magad, melegíts tejet,
habosra keverjed az álomitalban
a kakaóport a kis kobold helyett.
Megidéződik majd álomvilágod,
elvarázsol hát a bűbajos ital,
azt hiszed, Kakaóországban lépdelsz,
jól becsap már megint a képzeleted.

Kakaóországról álmodsz hát újra,
hol minden annyira más, mint itt,

Hol nincsen gesztenye, tölgy vagy hárs,
s ha elindulsz, akkor bármerre jársz,
kakaófával van teli minden,
s egyre csak érik a finom gyümölcs...

Klotz Mária: Kakaó-dal

- *Hoztál kakaót?* - kérdezte reménykedve Zsófi, amikor hazaértem a vásárlásból. Anyukám, aki vigyázott rá, sietve hazament, talán főzni.
- *Még szép, kislányom!* - válaszoltam neki, pedig, ha tudná, hogy jutott mégis eszembe az ígért finomság!

Lejátszódtak bennem az események. Ködös, szürke őszi nap volt. A levelek lassan hullottak le a fákról, ezért ahol nem söpörték el, ott szinte színes, süppedős levélszőnyeg fogadott. Egy-egy összegyűlt kupacból még barna gesztenye is kikandikált. Össze is szedtem néhányat, hátha barkácsolunk délután valamit. Bandukolás közben, egész úton az járt a fejemben, mit is kell vennem, de tudtam, valamit biztosan elfelejtettem. Megálltam, gondolkoztam, de nem ugrott be semmi pénzért, mit is kért a kislányom. Mentem, mendegéltem, egyszer csak találkoztam Kati nénivel, aki szintén vásárolni sietett.

- *Jó napot, Kati néni!* - köszöntem az idős nőnek.
- *Szervusz, Marika!* - válaszolta. - Hova sietsz?
- *Megyek a közértbe, sok mindent be kell szereznem még a főzés előtt* - tájékoztattam a nénit.
- *Akkor jövök veled, legalább nem kullogok egyedül, én is oda indultam* - csillant fel a szeme.

Ó, gondoltam magamban, akkor nem végzek olyan gyorsan, mert Kati néni nem tud sietni. Nem is baj, legalább megtudok valamit a falu szaftos pletykáiból. Nem is kellett sokáig várnom, el is kezdte a mesélést:

- *Képzeld, Marika. Tegnap hallottam a nagy hírt, hogy Karcsi otthagya a feleségét és három gyermekét egy pesti nőért. El is költözött otthonról* - ismertette a pletykát tágra nyitott szemekkel.

KAKAÓ... 1.

- *Ne mondja, tényleg?* - kérdeztem naivan.
- *Nem hazudok, nekem is mondták* - erősítette meg mondandóját.
- *Nem éltek jól?* - tettem hozzá.
- *Úgy látszik, ha megcsalta!* - súgta Kati néni a fülembbe, majd hozzátette: - *Szörnyű, szegény asszony, mit csinál majd egyedül a gyerekekkel?*
- *Talán nem is igaz* - feleltem, de aztán egy hangos mondatra lettem figyelmes, ugyanis Kati néni felkiáltott:
 - *A fene egye meg! Kutyaszarba léptem! Nem söpörték el a leveleket, micsoda lusta emberek!* - jajgatott szegény.
 - *Ne is törődjön vele! Azt mondják, szerencséje lesz* - vigasztaltam a nénit.

Miközben félreállt, és Kati néni egy fával tisztítgatta piszkos cipőjét, bevillant, mit is kell vennem a boltban. Kakit látván beugrott a k betűvel kezdődő kakaó szó. Egyből mosolyogva, örömtől ragyogva lépkedtem tovább. A fejkendős néni szintén elindult, de neki nem árultam el, milyen feledékeny vagyok.

- *A közértdben megvettem mindent, amire szükségünk lehet az ebédhez, még a cicás-kakaót is, a lányom nagy örömére.*

- *Mama, mikor főzöd már meg a kakaót?* - ütötte meg fülemet Zsófikám kérdése.
- *Délután, kislányom, uzsonnára kapsz kakaót. Ihatsz sokat és ehetsz hozzá finom kuglófot is, tudod, amit tegnap sütöttem* - vágtam rá.
- *Én most szeretnék!* - és már majdnem pityergett, de aztán eltereltem a gondolatait.
- *Tudod, ebédre finom borsólevest főzök, és még lesz hozzá rizses hús tegnaptól. Utána lefekszel aludni, és ha felébredtél, már vár az illatos kakaó* - magyaráztam neki.
- *Hú de jó lesz!* - örvendezett.
- *Ha szépen ebédepsz, akkor kakaóívás után gesztenyéből barkácsolunk szép figurákat. Szeretnéd?* - kérdeztem.
- *Igen!* - kiáltotta.
- *Amíg aludt, összeraktam egy versikét, amely a kakaóról szólt, és uzsonnázás közben fel is olvastam neki:*

Kakaó-dal

Drága, szomjas gyermekem,
szereted az édes kakaót?
Készítek neked, nekem,
tejjel, porral, csudajót.

Együtt isszuk a nemes italt,
nagy bögrével húzunk le,
amíg pocakunk dugig vele,
arcocskád arany folttal tele.

Közben dallamot dalolunk,
kakaódalt kedvünkre költünk,
hejehaj, danahaj,
örvendjünk, nincsen baj!

Annyira örült, hogy még háromszor el kellett mondanom neki a szerzeményemet. Ettől kezdve ez lett a mi kakaózás közbeni kakaó-dalunk. Sokat nevetgélünk, majd gesztenyemanócskákat gyártottunk, és játékból még őket is megittattuk a finom aranyszínű kakaóval. És a sztorit, amit út közben átéltem, később, amikor nagyobb lett, elmeséltem neki, persze szigorúan kakaózás közben. Akkor is nagyokat hahotáztunk.

Ságiné Szűcs Klára Mária: De jó lenne, ha megkaphatnálak...

A történet az 1980-as évek közepére repít minket vissza. Főszereplője az én három és fél éves kisfiam és egy élelmiszerbolt, amit városszerte ismert vezetőjének kezdőbetűjével jelöljünk M-nek.

Az M akkoriban településünk, és nyugodtan állíthatom, a környék, és akár az ország egyik legjobb üzlete volt. Mindent lehetett ott kapni, ami a háztartásokban szükséges, élelmiszert, alapanyagokat, tisztítószereket, zöldséget, gyümölcsöt. A boltban rendre megjelentek a leg-

újabb termékek, amikért azelőtt a fővárosba kellett elutaznia annak, aki szerette volna megszerezni a vidéken alig kapható különlegességeket. Ünnepek előtt, így karácsony tájékán is bőséges választékkal, csalogató kínálattal várta vevőit. Lehetett banánt, mandarint, fügét, mogyorót kapni. Valljuk be, ezekhez akkoriban nem könnyen juthattunk hozzá. A bolt méretei alapján nagynak számított, ma bizonyára üzletháznak hívnák. Modern bútorzata, nyitott, ízléses polcai, széles tárlói roskadoztak a különféle portékáktól. Mindig friss húsáru, hívogató szalámis vitrinek, finom kenyeres-pékáros részleg, zöldségek, vegyszerek, amit csak lehetett, mindent biztosítottak. Önkiszolgáló módon, korszerű pénztárakkal állt rendelkezésre. Reggel 6 és este 7 óra között tartott nyitva. A bejárattal szembeni pultokon kávé, mákot, diót darálhattak a háziasszonyok. Az üzlet vezetője magas, arisztokratikus megjelenésű, udvarias, rendkívül jó kereskedelmi vénával megáldott férfi volt. Gyakran mozgott az üzletben, ellenőrzött, gondoskodott, intézkedett. Törzsvásárlóit név szerint ismerte, de mindenkihez volt kedves szava. Semmi sem kerülte el a figyelmét, ügyelt mindenre, tisztaságra, tisztességes magatartásra, elvárta, hogy alkalmazottai csakis a vásárlók érdekeit szolgálják, ebben önmaga járt az élen. Nem véletlen tehát, hogy rövid idő alatt az ő családi nevével azonosították az üzletet, amit nem az X-dik számú árudának hívtak az emberek, hanem az M-nek.

- Hol vetted? Hol lehet ezt kapni? - ezekre a kérdésekre rendre az volt a válasz: az M-ben. Az üzlet reggeltől estig tele volt. A helyi lakosokon kívül a városkörnyéki településekről is idejártak az emberek, mindenki szerette ezt a boltot. Az épület ma is áll, kicsit átalakítva, de azon a helyen, ahol régen. Sokan, leginkább az idősebbek, még mostanában is M-nek nevezik, pedig az eltelt évek alatt több élelmiszerlánc is működött. Régi fényét azonban egyik változatban sem érte el.

Az M az 1984-ben megjelent legújabb kakaóport is azonnal kínálta, szinte a nagy fővárosi üzletekkel egyszerre. Ez volt a BEDECO kakaó. A termék széles reklámozást kapott, rádióban, tv-ben, poszttereken, lehetetlen volt nem hallani róla.

Ki ne emlékezne a '80-as évek slágerreklámjára, a Bedecót szürcsölgető kisfiúra, és a kakaó után sóvárgó másokra?

- Mi az, amit iszol? Kakaó?
- Nem, Bedeco.
- Miiiiii?
- Bedeco!

Igen, abban az időben kicsik-nagyok egyaránt fújták a Bedeco szlogen-jét, és minden gyerek Bedeco után vágyott. Még az is tudta, hogy mi az a Bedeco, aki soha életében nem ivott kakaót" - idézem az interneten megjelent ismertetőt.

Ez az instant kakaópor megjelenésekor különlegességnek számított. Népszerű és ötletes reklámjaival gyorsan eljutott a vásárlókhoz, s a gyermekek kedvencévé vált. A Bedeco a nyolcvanas években az óvodások és kisiskolások napjait tette szebbé és édesebbé - feltéve, ha a hagyományos kakaóporon szocializálódott szülők hajlandóak voltak megvenni nekik. Persze a legtöbb szülő engedett gyermeke óhajának, sóhajának, hisztijének,

Kisfiam alig múlt hároméves, amikor már megismerte tv-s reklámból. Addig is nagy kakaóivó volt, reggelire - ami nálunk kötelező - gyakran fogyasztotta jóféle keksszel, finom kiflivel. Soha nem ment bölcsize, oviba, iskolába étkezés nélkül, s ezt olyannyira megszokta, hogy azóta is minden reggel bőségesen étkezik, az egészsége szempontjából azt elengedhetetlennek tartja.

Az én tündéri, angyalarcú ördögnek is becézett gyermekem igen figyelmes volt a külvilágra, s mondhatom, korát meghazudtoló módon érzékelte a reklámok és ovis társai hatását. Karácsony előtt jártunk, javában adventi hangulat volt, készülődött az ország, a családok a szent napokra, a szeretet ünnepére. Persze mindezt a nyolcvanas évek stílusában. Nem voltak fényes reklámok, mindenütt csillogó-villogó díszek, de szépen kidekorálták a kirakatokat, a sarkokon lucfenyőt árultak, járt-kelt a Mikulás az M környékén, osztogatta a piros papíros Konzum szaloncukrot, megsimogatta a gyermekbuxsikát. Esett a hó, normális évszakok köszöntöttek ránk, amikor eljött az idejük. Szép, rendes telet élvezhettünk, s ennek az év végi ünnepek miatt örültek az emberek. Szánkóval jöttünk-mentünk. Mi az üzlet közelében egy tízemeletes panelban laktunk, pár

KAKAÓ... 1.

perc alatt elértünk minden fontosabb helyet a városban. Boldognak éreztük magunkat, tisztességes munkánk, hivatásunk, berendezett, kényelmes lakásunk, remek kisfiunk és fiatalságunk örömmel töltött el minket. Én nagyon szerettem azokat az éveket, ha visszamehetnék az időben, akkor odaszállnék, a nyolcvanas évek közepébe.

Egyik este a gyermekem a szobájában játszadozott. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy énekelget, valamit dudorászik.

- Én, drága Bedeco kakaócskám, csak az enyém lehetnél! Bedeco, Bedeco, de jó lenne, ha megkaphatnálak, megkóstolhatnálak - mondogattott valami efféle szövegecskét, miközben ide-oda tologatta az autóit.

Figyelmesen, mosolyogva hallgattam, pár percig fel sem fogtam, miről dalolgat. Észrevette, hogy nézem. Hozzám szaladt, felkaptam.

- Aja (sokáig így nevezett, ajának), kérek szépen Bedeco kakaót, vegyél nekem a boltban! - bújt hozzám hízelegve.

- Jó, majd meggondolom. Még az is lehet, hogy a Jézuska is meghallja, mit szeretnél, s ha ilyen ügyes, szófogadó kisfiú maradsz, talán hozni fog neked karácsonyra - válaszoltam, s két puszit nyomtam vidám kis pofijára.

- Én most kérek, most, ugye veszünk? - sóhajtozott, s egyre szorosabban ölelt kis karjaival. Aznap ezt a kérését még háromszor megismételte. Este apához bújt, s gyermeki lelkesedésével neki kezdett hízelegni, őt is puhítgatta. Vacsora után felszólítás nélkül a maga megfontolt, komótos módján minden játékát pontosan a helyére rakta. Időben, levetkőzve várta az esti fürdést. A mese és a „Jóéjszakát” puszi után még hozzám bújt és megkérdezte: „Ugye ma jó gyerek voltam?”

Persze, gondoltuk mi, hogy úgysem bírja ki az ünnepekig. Így hát másnap az óvodából nem mentünk rögtön haza... Megvártuk apát a buszpályaudvaron. Vidám nap volt, hullott a hó, csúszott a szánkó, kedvesek voltak az emberek. Az M-be indultunk. Fiacskánk egyre izgatottabb lett, hamar megértette, hová is tartunk, hiszen gyakran vittük magunk-

kal vásárolni. Egyebek mellett egy doboz -t is a kosárba csempésztünk. Nagy lett az öröme, amikor a kezébe adtam. Azonnal a ka-

rocskáiba zárta, ölelgette, szorongatta a rég várt kincset. Később le szállt a szánkóról, szépen elhelyezte rajta a kakaósdobozt, annak rendje-módja szerint bebugyolálta kis takarójába, s húzta, húzta hazáig. Egész úton fennhangon énekelgetett:

- Édes, drága Bedecócskám, de jó, hogy megkaptalak, de jó, hogy vagy nekem, Bedeco, Bedeco kakaó...

Nem volt járókelő, aki ránk ne csodálkozott volna, mindenki megmosolyogta az én boldog, vidám kisfiamat.

Otthon aztán azonnal egy nagy csészével le is húzott belőle, majd széles vigyorral az arcán álomba szenderült.

Régen történt. Fiam felnőtt, ma már nem iszik Bedecót, kávéit igen, de az is instant. Ez a kedves kis kaland gyakran eszünkbe jut, s olyankor mindig visszarepülünk gondolatban azokba a számunkra csodás évekre, melyek fiatalságunk egy szép, boldogsággal teli időszakát idézik fel emlékeinkben. S egy kakaóport, ami megédesítette egy kisfiú mindennapjait.

Szeles György: Hommage á E.V.

(Kínrímparádé)

A legszebb szó, hogy kakaó,
Ilyet nem árul Makaó!

Az is szép, hogy kakaóbab,
Szép bútorfa a kaoba!

Legszebb szó, hogy csokoládé,
Ne tátsd már a szádat, Tádé!

A legszebb szó, hogy trambulin,
De rég voltam már kanbulin!

A legszebb szó a hivatal,
De rég volt nálunk zivatar!

A legszebb szó, hogy ketyere,
Istennek nagy a tenyere!

A legszebb szó, hogy Balaton,
Ott osztottunk pár falaton!

A legszebb szó, hogy jó barát,
És együtt inni jó borát!

A legszebb szó, hogy nyerere,
A kérdés, hogy mit nyer vele?

Az is szép, hogy cviki-puszi,
Ilyet nem kap kicsi nyuszi.

Az se rossz, hogy csihi-puhi,
Csatában kijön pár pukil!

A legszebb szó, hogy iromba,
Rúgnak most a farizomba!

A legszebb szó a folyondár,
Csónakom a folyón vár.

A legszebb szó, hogy szabadság,
Egy csodálatos adottság!

A legszebb szó, hát olyan nincs,
Oly nagy minálunk a szókincs!

Keszy-Harmath Dániel: Ovis emlék

Csendes pihenő,
Krémes kakaó íze,
Gondtalan élet.

Ordas Andrea: Gyerekszáj

Rózsika már alig várta a nyarat, hogy végre kiszabadulhasson a város zajából, a kipufogók okozta köhöggető levegőből, és hogy együtt lehessen kisebbik lányával végre, a vállalati üdülőben, a Balaton partján.

Anyukája elvesztése után küldte a vidéken élő nagynénikhez a kisebbik lányát, mert nem látta másként biztosítottnak a neveltetését, hiszen ő a munka mellett nem tudott volna elég figyelmet szentelni neki. Aztán a nagyobbik lánya hirtelen férjhez ment, és ő egyedül maradt. Csak az nyújtott neki vigaszt, hogy megszületett az unokája, bár ritkán látta a kislányt, és jobban örült volna egy fiúnak. Sosem tudta feldolgozni elsőszülött gyermekének, Mikicának az elvesztését. Utána két lánya született, és velük is egyedül maradt, a férje elhagyta őket.

Épp a bőröndjét pakolta izgatottan, amikor kopogtattak az ajtón. A nagylánya, Marianne állt ott, karján a kis Dugóval.

- Anyu, hétfőtől bezár a bölcsőde két hétre, nem tudnád őt is magaddal vinni? Sem én, sem Ricsi nem kapunk most, ilyen hirtelen szabadságot. Picur úgyis reklamáta, hogy szinte még nem is látta a több mint másfél év alatt. Az anyósomra pedig ilyen hosszú időre nem merem hagyni, bármennyire is szereti. Azért sosem lehet tudni, mikor mi jön rá, mégiscsak beteg szegény.

Rózsika hirtelen se köpni, se nyelni nem tudott a meglepetéstől. Igaz, a kis Dugó - ahogy Picurka, a kisebbik lánya hívta - csendes kislány volt, nem beszélt még, de szerencsére nem volt síró sem. Órákig eljátszott magában, és volt, hogy csak figyelte a körülötte zajló világot. Vitték orvoshoz is attól félve, hogy örökölte a másik nagymama elmeállapotát, illetve, hogy az együttlakás esetleg rossz hatással van rá, de szerencsére megnyugtató diagnózist kaptak: a kislány figyelme könnyen felkelthető, jól reagál a külső ingerekre, személyisége kiegyensúlyozott, csak még nem tartja szükségesnek, hogy kommunikáljon.

- Jókor szólsz! Most megyek Picurért Vácra, hazahozom, és holnap indulunk. Nem készültem fel rá, hogy két gyerekkel utazom a vonaton. Meg aztán már nagyon régen pelenkáztam. Nem, kislányom, oldd meg, ahogy tudod! Nem mondhatod, hogy nem szóltam, hogy a gyerekvállalás felelősséggel jár.

KAKAÓ... 1.

- Anyu... Nem tehetek róla, nekem is most szóltak. Nem kell azonnal magaddal vinni, majd utánad viszem a hét végén, csak hétfőtől nem lesz bölcsi, ma meg még csak kedd van. Tudom, hogy haragszol rám, de ez a gyerek nem tehet semmiről!

Marianne nem tudta folytatni, mert egyrészt a sírás fojtogatta a tor-kát, másrészt pedig édesanyja határozott hangja is félbeszakította.

- Most hagyd itt, lemegyünk Vácra, megbeszélem Picurral, meglátjuk, mit csinál nélküled, és este átmegyek. Vagy visszaviszem, vagy jön ve-lünk. Mindenesetre pakolj össze neki. Úristen, de régen mostam már pe-lenkát! - nevetett fel Rózsika.

- Anyukám, neki már csak éjszakára kell a pelus, az is csak azért, hogy ne történjen baleset. Tudod, erre nagyon jó a bölcsi, eltanulta a na-gyobbaktól, jelzi ő, ha bilire kell ülnie - mondta Marianne, és átnyújtott egy hatalmas szatyrot, benne 10 pelenkával és kis ruhákkal, meg játé-kokkal. - A többit estére összepakolom - mondta, majd óvatosan átnyúj-totta törékeny kislányát az anyukájának.

- Milyen többit? Mit gondolsz, mennyi ruha kell a Balatonra? Csak me-leg ruha legyen benne, meg fürdőbugyi, ha szerencsénk van, és jó lesz az idő, még ez is sok. Bili sem kell, mert abból is van lent vagy öt, azt még én intéztem el tavalyelőtt. Na jól van, kis számár, menj csak, aztán majd estére kiderül, mi lesz - búcsúzott el Rózsika a lányától, kissé megenyhülve.

Ahogy becsukódott az ajtó, letette a kislányt a nagyszobába, kiment a konyhába, és csinált neki egy kakaót. Nem főzte föl, mint mások szokták, inkább a felforralt tejjel öntötte nyakon egy kicsit, majd jól kikeverte, és miután a cukor elolvadt, öntötte hozzá a többi tejet, kevergetés köz-ben. Így jobban megmarad a kakaó íze, nem fő ki belőle. A fél szeme és füle a szoba felé figyelt, és nem tetszett neki a nagy csend, de amikor a kis bögre kakaóval a kezében a szobába lépett, megnyugodott. A kislány a hatalmas, fésülködőasztalos velencei tükör alján, a fésülködőasztal alatt ült egy macival a kezében, és a tükörképével játszott.

- Kérsz kakaót? - kérdezte tőle, mire a kislány felkapta a fejét, és hangosan kacagni kezdett. Majd előmászott a tükör alól, odatotyogott a nagymamájához, és egyhajtásra kiitta a finom, édes kakaót.

Vácott kitörő örömmel fogadták őket, Rózsika két nagynénje nem győzte simogatni a kislány szőke bongyor fürtjeit, és amikor Rózsika megkérdezte a 13 éves kiskamasz Picurt, hogy mit szólna, ha magukkal vinnék Dugót is, ő szinte majd kiugrott a bőréből.

Így hát hármásban utaztak Zamárdi-felsőre. A kislánnyal az üdülőben sem volt sok gond, szinte fél napokat eltöltött a hintában, és ha épp nem Picur hintáztatta, merthogy fontos focimeccse volt hátul - a hatalmas telek focipályának kinevezett, hátsó, üres részén -, akkor aki arra járt, az lökdöste kis ideig. Voltak abban a turnusban kisebb-nagyobb gyerekek - főleg fiúk -, és gyakran kórusban énekelték neki, hogy „Hinta-palinta, hintázik az Andika”, és ő mindig hangosan kacagott ezen. A Balcsira sem kellett messze menni, mindössze egyetlen utcányira volt a finom barna homokos part a susogó nádassal, és a kis Dugó kacagva ugrott, ha nagymamája szólt, hogy „Megyünk a Balcsira”. De a leghangosabban reggelente kacagott, hiszen Rózsika minden reggel azal ébresztette: „Kérsz kakaót?”

Így teltek a napok boldog kacajban, és eljött a következő hét vasárnap, Marianne aggódva utazott a Balaton felé, attól félve, hogy a pici lánya elfelejtette őt, hogy nem ismeri meg, hiszen ilyen sok időt még soha nem töltöttek távol egymástól. Amikor az üdülőbe lépett, már ebédidő után, látta, hogy édesanyja fürdőruhában kötöget a zöld faház tornáca előtt, és hogy a húga hátul focizik a fiúkkal.

- Olyan fiús ez lány, de hol van az én Andikám? - gondolta egyre nagyobb szorongással.

- Szia, édes Anyukám! Hogy vagy, hogy vagytok, hogy bírsz a két lánnyal? Andi jól van, jól viselkedik, megszólalt már? - zúdította kérdéseit édesanyja fejére Marianne.

- Szervusz, Marianne! - Örült meg Rózsika a lányának. Már szinte nyoma sem volt határozott szigorának, lebarnult kreol bőrű arcából csak úgy világitottak égszínkék, mosolygós szemei, és teljesen kisimult vonásai egészen megszépítették.

- Ne kiabálj, kérlek, épp alszik a lányod - suttozta mosolyogva. - Nincsen velem semmi gond, tündéri kislány, az egész üdülő odavan érte, velem és Picurral együtt. Nem, még mindig nem beszél, de ahogy kacag! És

képzeld, egyedül jár bilire, sőt, egyedül törölközik meg, a többiek tanították meg neki. De tudod, mit? Lassan itt az ideje, hogy lemenjünk a Balcsira, remélem, hoztál fürdőruhát! Ébresszük fel, aludt már eleget! Bementek a kis hálófülkébe, ahol Dugó hanyatt fekvé aludt, de a hangokra már ébredezni kezdett. A pelus azért, biztos, ami zihér, rajta volt, de a többi testrészén látszott, hogy ő is igencsak leburnult a kellemes, nyári napsütésben. A hatalmas szénfekete göndör pillák megrebbentek, és előbukkantak mögülük a szürkés-kék óriási szembogarak. Kicsit még bambult, még félig aludt, de egy pillanat múlva szélesre tárta kis kezeit, nagy levegőt vett, és...

- Intapalintakakajobalcsi - (aki nem értené: hinta-palinta, kakaó, Balcsi) kiáltotta, és kacagni kezdett, úgy megörült anyukájának.

- Pici lányom! - érzékenyült el Marianne. - Anyu, együtt megyünk haza, maradok keddig veletek, kaptam pár nap szabit! - jutott eszébe hirtelen Marianne-nak, a Balatonban. Aztán este sokáig nevettek négyesben, később hármásban, még később már csak kettesben. Sokáig beszélgett a két felnőtt, szinte sosem beszéltek még ilyen őszintén, kitárulkozva. Volt mit megbeszélniük, és nagyon jól tett mindkettejüknek. Jóval éjfél után volt, hogy lefeküdtek aludni. Másnap reggel Rózsika bizony kicsit később kelt fel kakaót csinálni a lányainak és az unokájának. Ahogy várta a kőházban, ahol a konyha volt, hogy a tej felforrjon, egyszer csak megrángatta valaki hátulról a köntöse alját.

- Kérsz kakajót? - kérdezte huncut mosollyal a pöttöm unokája. Őt ugyanis felébresztette a kis pocija. Mindenki kacagott. Onnantól fogva Andika már nem hallgatott többé, megismételt mindent, amit halott a nagyoktól. Szinte lelőni sem lehetett.

Mivel a mellékhelyiség közös volt, viszont a papírról minden családnak magának kellett gondoskodnia, a gyerekektől mindig megkérdezték, hogy pisilni kell vagy kakilni, hogy feleslegesen ne dugítsák el az illemhelyet. Kedden az utazás előtt a kis Dugó látta, hogy anyukája a mellékhelyiség felé igyekszik papírral a kezében, és utána kiabált, hogy még az utcán is hallani lehetett vékony kis hangját, és mert anyukája először azt hitte, nem jól hall, még hangosabban meg is ismételte:

- Anyuci, pisijni kejj vagy kakajó?

Az idő múlásával Andika felnőtt, kommunikációból él, és már nem is nevezhető dugónak, hiszen ki látott már 80 kilós dugót? Ennek ellenére anyukája - aki közben dédnagymama lett - ma is „pici lányom”-ként emlegeti. Ő pedig, ha Szofi, a kisunokája náluk alszik, mindig ezzel a kérdéssel ébreszti: Kérsz kakaót?

Kutasi Horváth Katalin: Átszellemülések

Imádom ezt a kis bögrét, s a csöndet,
A mámoros múltnak forró gőze száll.
Keverem-kavarom a habzó örvényt,
S lassacskán rám nevet édes nagyanyám.
Sohasem láttam, meg sem ismerhettem,
Nem várta meg ő az érkezésemet.
Réges-rég meghalt, mikor megszülettem,
De génjeit hordozom, hasonlítok rá!
Néha ő szól hozzám, máskor meg belőlem,
Beszédes fényképe, ami rám maradt.
Magam látom benne, bár olyannyira más,
Üzenete átjön a fotókópián.

Szigorú és mégis érdeklődő szeme,
Igazságra éhes vastag szemöldöke.
A fénykép csak emlék, amit látok, való:
Két kezébe fogja bögréjét ma már.
Épp felém csoszog egy férficipőben,
Ingujja túl hosszú, fel is hajtja már.
Legörbül a válla, túl sok teher nyomja,
Kerekedik arca, nehézkesen jár.

Kakaót önt a tejescsuporba,
Ritkán fordul elő, rámosolygok hát.
Óvatosan szed egy kevéske cukrot,
Soha nem tesz annyit, hogy elég legyen.

Keserűen issza, eljátssza, hogy édes,
Az én poharamba kicsit többet rak.
Megcsillan a kristály, felsikolt a bögre,
Mámorossá tesz az eloszló gyönyör.

Nagyanyám rám tekint, nem is kérdez semmit,
Úgy érzi, teljes lett a fiú öröme.
Magam helyett apám látom kakaóval,
Ő néz az anyjára áhítattal már.
Jó apám szemével látom én a konyhát,
Ez a hálószoza, s ez a nappali.
Pince ez a lakás keskeny kis ablakkal,
Elég nagy a homály, nincs éles határ.
Ezért is mosódik össze így a sok kép,
Önmagában nézve mindegyik igaz.

A kakaó habja szétpukkad nevetve,
De látomássá nő az emlék-buborék,
Nem él már a Mama, s nem lélegzik fia,
Mégis oly eleven mindkettő szava!
Apámat hallottam a nagyit idézni?
Vagy a Mama szólított az idő bogán?
Úgy érzem, hogy itt van, kakaót kortyolunk,
S felidézzük apám békamadarát.

Mesél a fiáról, aki nekem apám,
S le sem tagadhatná régi önmagát!
Kicsi még e gyermek, bögréjét markolja,
Kakaó van benne, nincs itt tévedés!
Két szem mosolyog ki a telt bögre mögül,
Önfeledt pillanat, s oly huncut mosoly!
Ja, most kérem szépen, éppen rajtakaptak:
Én nézek oly vígan a kakaó mögül...

Megállt a pillanat, szétmosta az idő,
Mindenhol jelen van a múlt és a jövő,
Mindegyik én vagyok, aki megjelenik,
Egyé forrtam, s a gőzben felszállok velük.
Mámmal szellemülök, ők jönnek elő,
Ingujjamat feltűröm nagyanyám helyett,
Apám sámliján most én foglalok helyet,
Én tartom a bögrét mind a két kezemmel,
Hallom apám hangját, az anyjáról mesél,
Emlékeim játszadoznak, illatoznak szét...

József Attila is lehetne e fiú,
Az anyja meg a Mama, úgy hasonlít rá!
Talán Attila is megbújik most bennem,
Hasonlítunk egymásra, testvérek vagyunk.
Apám a költőről nevezte el fiát,
Vidd messzire ezt a hosszú szentenciát!

Dóczy Hajnal: Egy teremtés

A Teremtő egy habformájú felhőn megpihent, és letekintett aznapi teremtésére. Öröm csillant szemében: habos kávé ittak az emberek, boldogok voltak, mert valami újat kaptak. Egy élénkítő italt, mely különböző módon ízesíthető, és megivása közben jó leülni, beszélgetni egymással.

Tekintette megakadt a felnőttek körül kíváncsiskodó gyerekeken, akik szívesen ittak volna az új italból, de csak a habot kóstolhatták meg, mert mindig beleütköztek a „Gyerekek nem való!” mondatba.

Szomorú vágó volt szemükben, ők is ittak volna egy finom illatú, barna, habos italt.

Gondolata keresni kezdett a végtelen teremtés halmazában.

„Finom legyen, majdnem kávé legyen és gyerekek való” - mantrázta magában, míg elszundított.

KAKAÓ... 1.

Álmában az illatok földjén járt, ahol minden házban más-más illat-manó lakott, akik párologó csodaedényekben főzték az illatot.

Benézett többhöz is, ismerős volt mind, amikor egy kis domb mögül ismeretlen illatfelhő hívogató kézformába bújtt: „Erre gyere!”

- Mi lehet ez? - hagyta, hogy kíváncsi lényje vezesse.

- Ismeretlen vidék! - állt eléje a figyelmeztető része.

- Akkor is megyek, újat keresek - makacskodott a felfedező lényje és az egyre erősödő, vidáman csengő hang irányába fordult.

- Ó, ó, ó, kavarom, kavarom... ó, ó, ó, ka, ka, kavarom, ó, ó, ó... de jó... ka, ka, ó, ó ...Kakaó!!

- Ez az! Látom magam! - hallotta, amikor egy aprócska kunyhóhoz ért.

- Mi ez, ki vagy? - kérdezte a Teremtő.

- Most állt össze az érezhető illatom, láthatóvá váltam - pattant eléje örömittas tekintettel a kis barna arcú, új illat-manó.

- Kakaóillat vagyok! - tárta szélesre kunyhója ajtaját.

- Lépj be, itasd át magad az új illattal! - ugrándozott boldogan.

A Teremtő belleszippantott.

- Ez az! Kakaó! - ébredt fel boldog arccal.

- Megvan a gyerekek barna itala: Kakaó! Oh, ez csak az illata, ez még nem iható! - döbrent rá, hogy munkájával még nem végzett.

- Hol és milyen formában teremjen a kakaó? - tette fel magának a kérdést és engedte gondolata fonalát útra, mely magával ragadta ébrenlétét is. Újra álomba zuhant. Az álomhajó azonnal felkapta és messze repítette.

- Hol vagyok? - kapaszkodott moccanás nélkül, mert érezte, nem biztos talajra érkezett.

- Halihó, lejönne onnan? - kiáltott egy kis barna emberke.

- De hogyan? - kérdezte önmagától a Teremtő.

Óvatosan ágról ágra haladva földet ért, és visszanezett a hatalmas fára, ahova megérkezett. Érdes, göcsörtös felületű, barna törzse volt. A szerteágazó ágakon szétnyíló levelek között hatalmas, tojásdad formájú termések lógtak vidám narancsos-sárga színben.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Ilyet még nem láttam, de tetszik! - nézett körül, s látta, hogy egész erdőre való fa van körülötte. Nem is akármilyen! Esőerdőben volt, meleg, déli vidéken.

- Mi lehet ez? - a levegőben egy nem beazonosítható, de mégis ismerős illatot érzett.

A kis barna emberke, aki a fáról lekiáltotta, határozottan kézen fogta és vezette szó nélkül, érezte, fontos helyre. Valóban oda érkezett, mert az ismerős illat erősödni kezdett.

A leszedett termések piramis alakú kupacba voltak rakva. Mellette a terméseket szorgos kis emberkék vágták félbe.

- Ezt látnom kell! - kapott fel egyet.

- Igazi melegágyikó ahhoz, hogy valami finom teremjen benne! - gondolta, látva, hogy a termések belsejében zamatosan nedves, biztonságot nyújtó terméshúsban számos nagy bab formájú mag bújt meg.

Ennek nincs illata! - szagolgatta és kereste a forrását az illatnak, mely belülről kísérté.

Honnan ered az az illat? - kérdezte volna, amikor vezetője megragadta kezét és továbbvitte.

Útközben a napra kitett nagy kosarakban barnára összeaszalódott babmagokból kivett egyet, zsebre tette, hogy emlékezzen, mit látott ezen az álomvidéken.

Tovább haladva az ismerős illat erősödni kezdett, érezte, a forráshoz érkeztek.

Látta, ahogy a héjuktól meghántolt, letisztított magokat pörkölték és finom barna porrá őrölték.

- Kakaó! - ismerte fel az illatot.

Zsebébe nyúlt, tenyerébe vette az elrejtett magot, és gyermeki örömmel nyitotta ki szemét.

- Megvan az illathoz a forma! Kakaófa! Kakaóbab! Kakaópor! - pörgette meg a Földgömböt, és Dél-Amerika esőerdejére bökött.

- Jó termőhely lesz! - elégedetten hátradőlt. Érezte, jó munkát végzett.

- Nyugodtan megpihenhetek teremői álmok nélkül kis időre! - terült el a felhők fölötti létben.

KAKAÓ... 1.

Nevető gyermekhangra ébredt. A sűrű felhőtömegben ablaknyi rést simított és lenézett.

A Föld minden részében gyerekeket látott, akik boldogan, egyszerre emelték habos, barna italukat köszönetként feléje: - Szuper Jó a Kakaó!

Benedek-Nikli Hunor: A kakaó

Szeretem a kakaót -
Zserbón csoki, tejben por.
Ezt iszom este, és
Reggel is ezzel kezdem a napom.
Ezerszer ittam már e
Tejbe való finomságból.
Ettől az italtól kedvem
Mindig nagyon jó!

A régen élt inkák isteni italnak tartották.

Könnyű megszeretni
A kakaó finom és édes ízét,
Különösen kell vele bánni,
Az embernek növel(het)ji a kalóriaértékét.
Óh, bárcsak ihatnám korlátok nélkül!
Talán egyszer a jövőben teljesül.

Szeles György: Nyomás!

Nyomjad a kakaót, pajtás,
Ekkor lesz jó nagy a hajtás!
Megyünk majd előre,
Ki a legelőre,
Milka tejjel tel' sajtár!

Milka tehén ad barna tejet,
Csak akkor, ha rendesen fejed!
Abból lesz kakaó,
Gyerekek jaj, de jó!
Hát ne is törd rajta a fejed!

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon**

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
